

“OFİS”

(www.zinhar.com e-kitapları, serkan ışın arşivi)

içindekiler

OFİS	5
İŞ	6
TARTIŞMA	6
EVE DÖNÜŞ	7
AŞK	8
GİZEM	8
KARŞILAŞMA	9
FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK	10
TOPOGRAFİK OLARAK	11
Gizem	12
KARAR	14
GİZEM TEKRAR VE TEKRAR	15
KARAFATMA KAVANOZU	16
X Düzleminde Hareket, Y düzleminde Sefalet	17
ŞEF SÜLEYMAN	21
NEOLOJİ=genellikle 300 Promil.....	24
HERKESİN MASKESİ YÜZÜNE YAPIŞIK	25
BİRKAÇ AY SONRA	27
ASLINDA HEPİMİZ NEFRET EDERİZ KENTTEN	32
HER ZAMAN SENİN HER ZAMAN BENİM HER ZAMAN BİZİM	33
AŞK EHLİ YA DA SON 4 Sigara ile bir 14 Şubat Şehitleri Monografisi:	35
Son.....	37

I. BÖLÜM

Eserden önce hiçbir şey yoktur; ne kesinlik, ne tez ne de bildiri. Romancının önce “söyleyecek bir şeyi” olduğunu ve sonra da onu “nasıl söyleyeceğini” araştırdığını sanmak, yanılmaların en büyüğüdür. Yazarın tasarısını bu “nasıl söyleyeceği”, bu deyiş biçimi açıkça ortaya koyar. Çünkü, tasarı başlangıçta karanlıktır, ama eserin kestirilemeyen içeriğini sonradan o oluşturacaktır. Belki de sonuçta, özgürlük ülküsüne, karanlık biçim tasarısının bu kestirilemeyen içeriğinin en çok yararı dokunacaktır. Ama ne zamana değin? Bilemem.

Alain Robbe – Grillet / Yeni Roman

"Never mind my soul, Tuohy.
Just make sure you get my tie right."

James Joyce

[“Ruhumu hiç dert etme Tuohy, sadece kravatımı doğru çiz yeter.” James Joyce’un portresini yapan Tuohy’ye söylediği söz.]

OFİS

Bu kentte...yeni bir güne başlamak konusunda kararsızım artık...baş ağrısı, kaşıntı ve en önemlisi bırakılamayacak kadar kötü bir sevişme arzusu. Yataktan kalkmadan saate bakış, CD çaların düğmesine dokunmak için harcanan ufak bir çaba..Vivaldi'nin yaza bakışını pek sevmem, asıl olan kışa bakışıdır...saatin durmadan yavaşlamasını istemekte saklı olan yorgunluk..işe gitmek ve Mine'yi görmek için sabırsızlık...Düşünüyorum, bölünmekten korkmadan..duygulardan sarkıp elime düşen kadınlar...bacakları, göğüsleri...Sollers'e benzemekten korkmadan yıkanmaya gitmeye çalışmak..öznesiz bir yaşam için en anlamsız biçimde sonlanış, yalnızlık, boşalma, dışavurum, saygısızlık, politika ve düş kırıklıkları...

- Sevdanın tanımında var olabilecek şeylerden bir tanesidir sadakat.Yani bence en azından böyle olmalı...

Mine'nin sesi bu...Saçlarını açmadan bile masasında kapladığı alandan daha zarif...Düzenli bir iş..iyi giyinen bir koca...atlatılamayacak bir hafıza...sabah evden çıkmadan önce başıma vuran yalnızlık ve bilinçaltıma durmadan sokulmaya çalışan bu kadın...

- Buna pek inanmıyorum. Sadakat hakkında söylenecek...

Karşısında zavallı büro şefi...Söylemek istemedikleri yüzünden ipe çekilecek...onda olmayan ne var...yepyeni bir araba, sahihsiz bir beden, güzel bakışlar, Beymen bir takım ve aşırıya kaçmayan bir tebessüm, davetkar ama asla altına yatacak kadına karşı değil..Sadece gönül eğlendirmeyi amaçladığı zavallı dünyasında maço olamayacak kadar iyi bir eğitime sahip olsa da, Fikirtepe'den akşam üstü Capitol'e baskına giden fakir kenar mahalle çocuklarından farksız...tamamıyla cesur ama bilinmeyen bir adamın gizinden çokça da eksik bir erkek.

-Size katılmak isterdim ama yeni gelen müşteri temsilcisi hakkında bir dosya hazırlamam gerekiyor.

İşte belki de eline her an bir çiçek kondurulması gereken biri..sıcak, gereğinden fazla iyi...kitap okumak gibi..ne işe yarar..ne de zararlıdır sadece zamanı geçirmek için ideal..sorunsuz...siyah çoraplar..kısa bir etek, insanı her an diken üstünde tutmaya yetecek bir bakış, sonra

rahatlatıcı tonlarda birçok toka...saçlarını arkaya atması, işten çıktıktan sonra arabasına binmeden yandaki büfeden gizlice aldığı sigarası, mezun olduğundan beri her pazar düzenli olarak gittiği kilise (Hristiyan olmamasına rağmen)...yalnız başına kaldığı ev...ve kimsenin bilmediği bir sürü yanıyla Gizem.Tahrik edebilir ama asla bundan fazlası değil.İç çamaşırı giydiğini sanmazdım ama oturduğundan belli olan şey ona güven veriyor.Bacakları güzel değil ama...

İş

Büro şefinden alınan bir işaretle kalktığım masam...yanımda duran masadan dağılıp giden koku...Lancome ya da Chanel 18...sıcak büro..elimde aptalca dosyalar...hayır işimi seviyorum...iyi para kazanmak içinse evet seviyorum...akşama verilen yemek sözü...sıkıcı davetlerde işin cıvığını çıkaran sulu şakalar...hiç bitmeyecek gibi görünen havuz partileri...gazetelere verilen ilanlar...satış bölümü...Mine, Gizem, Şef...iş..daha önce hiç adını bilmediğim bir sürü insan hakkında düşünmek zorunda kalmak...rekabet...iyi giyinmek...iyi araba...iyi bir beden...sabahları iltifatlar...kahve makinesi...öğlen gidilen yemek...hep bir arada...donuma kadar süzülme...arada bir paylaşılan sırlar...küçük insan olmaktan sadece iyi para kazanarak kurtulmaya çalışan bir sürü yarım insan...görüntüsünden utanılmayacak bir ev...iyi döşenmiş...geniş...Etiler ya da Bebek...kadınlar, lüks, derine inemeyen tahliller...okulda okunan birkaç şiirin hatırlanması, iltifat edemeyecek kadar bilinçsiz ve kör bakışlar...yabancı dilleri bilmekte harcanan çaba...yazışmalar...sorunlar...seyahatler...Uludağ'da geçirilen kısa kış...Avrupa'da, Rimini'de geçirilen bir kaç haftalık tatil...övünmek için bronzlaşan ten...spreyler...güvensizlik...her an stres...birkaç hafif kitap...her an sevişmeye hazır beden...ve özenilemeyecek kadar zavallı bir hayat!

TARTIŞMA

-Lütfen gitmeyin. Hem daha konuşmadık bile.

Konuşmadık...konuşmaya izin vermeyen bir bakış...iş yapmaya hazır eller...masada duran biblonun soğuk seramiğine vuran yüzlerde dağılan kibir...akşam için randevuya verdiğim evet cevabı...ama sadece birkaç saat...sonrası için ısrar...kızgınlık...

-Aşağı ineceğim.Personel Şefliği'ne.Biraz arşivlere bakacağım.Bir rapor hazırlayacağım da...

Cevap beklemeksizin aşağıya ama tualete gidiş...işerken çıkan buharın havada dağılması...rahatlık...Mine'yi hayal etmekten kaçınmadan...ellerimi yıkamadan çıktım...Mine'yi görmeden çıkmacayağımı bildiğim binanın resmine bakarken, gözüme ilişen bir imza...Sonat Kırıcı...Aptalca bir endişe...okul yıllarına dönüş...küçük bir dergi...bir kız...ilk gençlik yıllarındaki sahipsizlik...iyi giyinen bir burjuva...eğilimsiz bir siyasa gibi serseri bir şair...kızın seçimi...kahrolan şairin yalnızlık dolu yılları...sonra çıkmayan bir kitap taslağı...bitirilen üniversite sonrası bulunan iyi bir iş...ama mide bulandırıcı bir kader...tiksinti verici...entrika...kızın intiharı...kızgınlık. Unuttuğum birkaç acı dokulu yılın kafamda canlanması...bilmediğim bir sokakta kaybolmak...hatırı sayılır büyüklükte bir balyozun vuruşları...

- Sigara içmek yasaktır yazısını görmediniz sanırım...Hem siz Oktay Deniz değil misiniz?

Fark ediş...irkilme...utanma...sigarayı atacak bir şey ararken ağızdan çıkarılmak istenen bir evet...dikkat etmedim...

- Neyse sigarayı boş verin. Ben de içerim. Dikkatsizlik işte. Bir şeye mi sıkıldınız?

Bitmeyen sorular...sorguya mı çekmek istiyor...bu koku...akılda kalıcı bir şeyler söylememeli...bir kadın...hangi kat...neden burası...

-Aslında pek de önemli değil?

Kaçmak için izin istiyor gibi isteksiz bir ilgi...sorular basit...beklenen yanıtlar...sonunda rahatça içilebilecek bir sigaraya göz yumma...bütün diyalogları, bürodaki bütün ilişkileri özetleyecek kadar açık birkaç söz...bu kadar güzel bayan...işte merakınız ve beklenen oldu...saate bakış...herkes gibi sıradan olmayan bir makyaj, özellikle belirtilmiş, fark edilmesine izin olan gözler, güzel bir koku, pahalı bir etek, siyah iç çamaşırları, üniforması ile hazır, işe hazırsın bayan, adın önemli değil...az sonra ayrılacak...kalmasını ister miyim...sağ olun yukarıda bir sürü var...

EVE DÖNÜŞ

İşe geldiğimiz gibi...onlardan biriyim...özgeçmişe yazılmayanlar sayılmazsa aynen...tıpkı...farksız...Oktay Deniz...İTÜ'den mezun...derece orta...mastır Fransa'da...yabancı dil ingilizce, fransızca...kimsenin haberi olmadığı beceriksiz bir intihar girişimi...kaybolan her şey adına kararsızlık...biraz hafif müzik...radyoda durmadan konuşan biri...tanıdık bir ses...arabada geçen birkaç saat...trafikte geçirilen zamana acımıyor ki insanlar...radyo var...sıkışık bir yol...köprüde tıkanan, sonra açılır...polisler...yağmur...İstanbul'da kışın gizemini kaybettiren yabancılaşıma...fakirler...haberler...saat 20:00...Zincirlikuyu'da arabaya alınan birkaç gençle sohbet...hepsi bize benziyor...kimi ihtiraslı...arabayı soruyorlar...evet yeni...dışarıdan geldi...fena sayılmaz...hiç hız yapmayı denemedim...kimi meraksız...kızlar daha davetkâr...bacaklar düzgün...eller bakımlı...alınan telefon numaraları...aranmayı beklemeyecek kadar sabırsız...arabaya biner binmez müziği değiştirmeyi teklif etmek...Türkçe pop...sevinçli...kimi kararsız...suskun...gururlu...erkek...kimi cana yakın...yol arkadaşı olmak için birebir...en sonunda her engeli aşıp yine sabaha kadar geçirilecek Zaman'a yataklık eden duvarlara dönüş...hüzünlü gözüken dekor...bana uygun...dekoratör bir bayan...tanıdık...aynı okuldaydık...fazlaca içer...çekilmez bir duyarlılık...tencere ve kapak ve kocası...hesapsızca harcanmış mavi...derin, beyaz bir ışık...cam masalar...birkaç parça eşya...ilk maaşın savrulması...duvarda Van Gogh...taklit...sonra Dali...gururlu...ilginç...sahte...birkaç eş, dost...aile büyükleri...mezuniyet töreni...yemek hazır...yandaki lokantadan...biraz sonra gelir...mesajlar...iyi günler diye başlayan istekler...yaklaşan yeni yıla, eski temenniler...görüşelim oldu mu...ara beni...emirler...arkadaşlar...birkaçının hatırı sayılır ve gözden geçirilebilir dertleri...yemek...yine içki içip sızmakla televizyon seyredip uyuyakalmak arasında tercih...Arzu'yu aramak için ısrarlı bir istek...önce gözden geçirilen ev ödevleri...birkaç saat sonra yatmak üzere hazırlanan yatak...elbise dolabında duran takımlara bakış...sabaha seçerim...uyku için sabırsızlık...

AŞK

9:00....iş başı...sabırsız ama yorgun bir kahve makinesi...başlayan gün...aynı sıkıcı bakışlar...günün sözüne bakış...gazeteyi bırakıp işe başlamak zor geliyor...Mine'nin elinden yeni dosyaları almak...gözlerine kaçak gibi bakmak...ahlâk...eski felsefe dersleri...bir ihanet...küçük kaçamaklar...bilgisayara dokunmadan çalışabilmek için yalvaran Şef'in serzenişleri...çalışıyorum ben...burada işler böyle...saat 12'de bitecek olan birinci yarı...uzatma yok...sabır yok...işler...dosyalar...kâğıtlar...arada bir saate bakış...müşteri temsilciliği yapmak...fizik öğrenimi...evraklar...sigortası bitmiş biri...sonra bir daha...yolunu kaybetmiş bir öğrenci...staj için sigorta isteği...evraklar...bir ay...yeter...bir milyarlık bir güvence...yeter mi bu...yeter...diyalogdan kaçmadan...meraklı...iş zor evet...iyi para alıyor muyuz?...evet...arada bir Mine'yi ya da bacaklarına bakmak için Gizem'i keşiş...eski numaralar...zevk alıyor mu...kalkış...masadan kapıya kısa bir yürüyüş...belki de kaderine bir deneme sürüşü...isim...soyadı...imza...bozuk yok...yine bekleriz...temenniler...kısa bir görüşme...saate bakış...yine...yine Mine'yle aynı açıda bakışma...biraz bilgisayarda oyun...gülüşmeler...Şef'ten ayrı düşünülmeyen büronun soğukluğu...yemek...Beraberiz...gizem, mine...şef ve ben...aynı masada...sakince yenen yemek...garsonlar.. iş hakkında...sıkıcı değil...eğlenceli...Mine'ye gitmesini isteyip Gizem'de söndürdüğüm utanç dolu bakışlar...evli o...şef sabırsız...yine çok şık...o şef...belki de bu yüzden şef...ama yine o sıkıcı aşklar...anlatılan hiç de korkmadan anlatılan maceralar...Mine'nin çalan telefonu...benimki...suskun...arayacak kim var ki...kocası arıyor...gizem yemek yemekle meşgul...aynı tatlı bakış...hoş bir boyun bağı...bileklerinde biten eteği...kıvrak kalçaları...elbisenin hemen üzerinden belli olan külotunun kıvrımları...hep davetkar...alışkanlık...yemeğimi bitirip bir sigara yakmak için izin istemek...Şef'in anlatacak şeyi kalmadığı zaman açtığı bahçe partisi teklifi...kabul...kabul...mine ve kocası...tabii...çocukları anneme bırakırız...nerde...tabii şefin Bayramoğlu'ndaki villasında...ne zaman...bu pazar...yine susan ben...yeniyim...gizemin sigara içmek için arzusu...gözlerinden belli sanki benim sigaramı içiyor...hesap fişlerini kasaya bırakış...Mine'nin arabası...eski değil...sakin kullanıyor...13:00....iş başı.

GİZEM

Başımı kaldıracak zaman yok..kahve makinesi bozuk...Mine'nin saatinin sesini duyar gibiyim...sırf onunki değil...hepsi...sessizlik...üç masa dolusu boşluk...bir odada yaşanabilecek en sıkıcı zamanlar...sıkıcı...yeter mi bu...bunaltıcı...kararsızlık...yeni bir iş teklifi mi beklenen...hayır...hem daha yeni başladım...neden öyleyse...eski militan damarım tutuyor...kahrolsun faşizm...işe bakmak gerek...Gizem'le konuşma isteği...arada bir başımı kaldırınca karşılaştığım merak dolu bakışlar...hep sıcak bir akşam üstünü hatırlatan saçları...kısa...erkek gibi...kahverengi...güzel gözler...küçük dünyama bir ışık gibi doğabilir...benimle ilgileniyor mu...hem de ilk günden beri...iltifat yok...yaklaşma yok...sadece bir kere...ilk gün...koridorda çarpışıp yere düştüğünde...yerden kalkarkenki bakışı...göğüslerini inatla benim göğsüme yaslamaya çalışmak için yaralanmış izlenimi vermesi...hayır iki...iki kere oldu...bir de yemekte, hem de geçen gün...ayağına bilerek ve isteyerek ayağını sürtmesi...fazla film seyretmek...filmden etkilenmek...hemen

uygulanan...alelâcele...birden...korkmadan...işte o Gizem bu...23 yaşında...babası çok zengin...hoppa mı...hayır...sadece zengin olduğunu bilmeyecek kadar güzel o kadar...şımartılmış mı...pek de fazla değil...bir teklif...akşam yemeği için...bende...mine ya da şef mi...aptal...neyse Sarıyer'de...biraz et...şarap...salata...o arada sorularla geçen zaman...iltifat...iştten konuşmamak gerekecek...kabul etse bari...ne zaman teklif etmeli...biraz sonra tuvalete gidecek...Mine'ye bakış...pürüzsüz ve yaşlı bedenine dokunmak istercesine bakmak...fark etti...cesaret...tahrik edici mi olmalı...evet...uzun sürmeli...belki de istiyor...bir gün tuvalete sıkıştırıp...gülünç...okul günleriyle kafa kafayayız yine...bir burukluk...sınıflarda geçirilen aşklar...bedenin sahipsizliğinden sıyrılmadan hoyratça bir başka bedende kendini tatmin etmek...soru yok...önce deli gibi bir arayış...mekanı bulunca dağılan bir sıkıntı...bir an önce olmalı...yakalanma korkusu...iç çamaşırı...gerçekten kaçmadan...soyunmadan...saldırış...öpüşme... dudakta sonlanan ateş...ruj yutmak...ellerin devinimi...bırakılmış beden..başkasına ait bir beden...zaman sorunu...sevişmeden yapamamak...çabucak...göğüslerde dolanan dudak...sonra bacak arasında...tiksinmek yok...boşalmak istemez kimse...uzatmak için arada bir kapiya bakış...sonra yine sıcacık bedene dönüş...emirler...masanın üzerine uzan...kucağına oturmak istiyorum...bitirmek istercesine kabaca salınmalar...göğüslerimi öp...emirler...karanlık bastırırken yarı çıplak zevkin doruğuna çıkar gibi olmak...bitti...sigara...üstü başı dağınık...yorgun mu...bir dahaki sefere daha da ateşli olacak mı...hatırlayacak mı...peki zevk aldın mı...her seferinde evet...sonra zincirleme gelen sarılma...hiç bırakma beni...küçük ellerinde ellerimi sıkıştırması...seni seviyorum...peki neredesin şimdi...Şef'in çağırması...dağılan bellek...paramparça bir benlik...ağlamak isteği ile yanıp tutuşuyorum..iş var...buna vakit yok...sabahın köründe bir haber...çalan telefon...ağlamaklı bir ses...annesini...ne var demeye kalkmadan en kötü açıdan gelen yumruk gibi bir haber...yıkılış...kendimi toplamaya vakit vermeden...Paris'e gitmek için bilet gerekecek...neden Paris'te ölüm...intihar...gerekli miydi...cenaze...bedenine dokunmak için garip bir istek:intihar...intihar...intihar...intihar...

KARŞILAŞMA

Yarın cumartesi...tatil...kış bastırınca insan pek alışmıyor buna..İstanbul'da yaz uzun sürüyor artık...bunun acısını da kışın çıkartabilir diye tedirgin insanlar...benim tuzum kuru...artık pek etkilenmiyorum zavallılardan..televizyondan ve gazetelerden gördüklerim gerçek mi...hep bunu istemedim mi sanki...sakin bir yaşam, gürültü yok, heyecan yok...sadece anlık heyecanlar var..büroda bir an gözüme ilişen gizem ya da çokluk gözlerinin içinde kaybolduğum mine..şefle olan ufak tefek sürtüşmeler...sevmiyor beni..zavallılığına bir ayna gibi çarpıyorum...küçük insanlarla olan mecburi ilişkiler...aşktan konuşmak için çok geç...evlenmek..düşünmedim değil...ama nedense bir sıkıntı basıyor...sorumusuzluğumun başıma açtığı bir intihar...suçlu muyum...ben...hayır...onun mezarına gitmeliyim...her sene ağustos'ta yapardım bunu...bu sefer...kasım..bugün cuma ve akşam yine yalnız iç geçirmelerle geçecek..

Çiçek almalı mı..böyle iç karartıcı bir havada...sabah erken mi gitmeli, öğlen, ikinci vakti..yılanmak gerek..aynının karşısında banyonun en aptal yerinde bir duşa kabin...banyo da maviden nasibini almış..bir zamanlar sular akmayan evimde...nasıl bu kadar para kazanabildim ki ben..küçük bir küveti hayal ettiğim...sıcak suyun altında..kendimi tatmin ettiğim zamanlar..abazalık mı..yakışmıyor ağzıma böyle laflar..İbiza sahillerinden

ya da en abuk sabuk ilerici sanat yapıtlarından, heykellerden, minimalist, pastiş..sergilerden...nasıl da gülerdi bu lafıma..genelev uzak değil..iğrenç, pörsümüş orospular değil, her yerde bulamayacağın güzel, sarışın, ihanet nedir bilmeyen kadınlar..zamparalık yapmak ister miydim..bir kadına dokunmayalı..neyse evden çıkmadan önce aceleyle yapılmış aramalar..oturuyordum..baksana o gün konuştuğumuz iş galiba olacak..tabi tabi 1 milyon dolar..aşağısı olmaz zaten..sahi mi..hadi canım..ne diyorsun..annen nasıl..bilmem..haberleri seyrettim ya da çıkmayı düşünüyor muyum..yalanlar..yapmacık hatır sormalar..saat üç olmuş bile..arabayla Eyüp'e doğru uzun bir yolculuk...korkuyor muyum..yinelenen anılar..tazelenen yağmur...soğuk..Lavinya ya da onun hoşlanacağı şeyler..çiçekler yani..yol تنها..alabildiğince gri...arabayı nereye park etmeli..her zamanki yer dolu..şemsiyeye gerek yok..çiseleyen yağmur altında sahipsizce..duran bir adam..mezar bekçisi..selamünaleyküm..merhaba..derdimi anlatmak isteyip bundan vazgeçiş..nerede şimdi..inanır mıydı..bir sürü dua..birkaç dakika sessizce..diğer mezarlar da duyuyor mu..sırf ruhunuz için..daha az azap için..hangi filmde..bunu düşünme..bir daha gelmeyeceğim.

FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK

Ayaklarım koparcasına ağrıyor..neden bu yalnızlık..kırıp dökmek..başkasının olsa daha kolay..şimdi benim..kahrolsun faşizm..halkların kardeşliği..işte düzinelerce CD..kocaman bir set..şurada duvara monte edilmiş kocaman bir televizyon..evimde olmayan ne var..tiksinti verici bir kalıt..şeyler..şiirler..nerdeler..çekmecede mi duruyorlar..kutular içinde mi..saklanmış..korkmuş..zavallı genç şair..bir sürü imge..Melih Cevdet..Oktaay Rifat..fazıl..tagore..aforizma..sabit bir açıda duran geçmiş..devinimsiz..canlandırmak için en ufak çabaya muhtaç..yatıp uyumalı..uyumalı ve unutmaya çalışmalı..bir gök üzerime geliyor..deliniyor..yağmuru görmek bu olmalı..yağmuru gördüm mü..sana soruyorum pis kaltak..bırakılmışlığımdan daha da acı ne var biliyor musun...ardından kalan bu leylak kokusu..ben de soruyorum kendime bir intikam mı bu..evet bir intikam..ayaklarımın dibinde..gölgen..kesip atacağım seni..acı...acı..acı...

TOPOGRAFİK OLARAK...

Bir ofisin orada olmasını sağlayan şeyler elbette elemanlar ya da içindeki insanlar, araçlar, gereçler, söz gelimi çok fazla işe yaradığı sanılan masalar, sandalyeler, iyi bir dekor, özenle yerleştirilmiş kapılar değildir. Bir ofisin yaşamasını ve nefes almasını sağlayan, onu tıpkı damarlar gibi saran kablolardır. Herkese garip gelir bu ama içine girdiğinizde bir ofisin asıl işe yaramasını, insanları barındırmasını ve bir evden farklı olmasını sağlayan tek ve biricik sistemin, kablolama sistemi olduğunu söyleyebiliriz. Bilgisayarları birbirine bağlayan kablolar, bakır, kuvarksiyel, ince, kalın rengârenk, görünmez, karmaşık kablolama sistemi. Telefon kabloları, iki uçlu, üç uçlu, çok uçlu, dişi ve erkek kablolar. Elektriğin yani ofisin yaşam kaynağının dolaşmasını ve makinelere hayat vermesini ne yazık ki seyredemeyiz ama şehir hattından alınan çeşitli gerilimlerdeki elektrik akımının kanın vücudumuza hayat ve oksijen vermesi ve taşınması gibi, ofisin tüm hayat kaynağını taşıdığını söyleyebilirdik. Hatta bu harika olayı görenlerimiz, bu parlak buluş karşısında, yüksek elektriğin gerilimini dilinde hissetmek isteyecek kadar ileriye bile gidebilirlerdi. İnfrared okuyucular, bar kod sistemleri, yazıcıları ana bilgisayara, ana bilgisayarı, gökdelendeki en büyük ağı, o ağı da, buradan kilometrelerce uzaktaki Şirket Komuta Merkezindeki bilgisayarlara bağlayan ve ışığın hızında dolanıp duran sesler, gürültüler, anlaşmalara, sinyaller, komutlar...1 ve 0'daki kesinlik ofisin her santimetrekaresinde kendisini gösterir. Sigara ya içiliyordur ya da içilmiyordur, orada ya beklersiniz ya da bekleyemezsiniz, telefonu ya açarsınız ya da açmazsınız, işersiniz ya da işemezsiniz, öpüşemezsiniz, çıplak olamazsınız, takım elbiseniz her daim üzerinizdedir, gidersiniz ya da gelirsiniz...tam bir kesinlik ideolojisi. Taviz vermeyen bir ofis kuralları manifestosu: 1 ve 0. Bu kesinliğin her anına ulaşmaya çalışan ve onu zenginleştiren sahtelik dayanışması. Çalışanların nefes alıp vermelerine kadar kontrol edildikleri hissi ile daha da pekişen yalnızlık ve sahtelik. Kameralar, güvenlik kartları, güvenlik görevlileri, detektörler, telefonlar, hatlar, gizli numaralar, iş anlaşmaları, yemek kartları, resimler, tablolar, en çok da tablolar. Genellikle dekorasyon amaçlı ama incelendiklerinde, sanat eserinin insanlar karşısındaki yalnızlığını, bedenleri ile ispatlamaya çalışan duvar resimleri. Büyük tablolar, ünlü ressamların çok bilinen tablolarının kopyaları. Daha çok Manet ya da sıradan bir ofiste değilseniz, özel olarak yaptırılmış eserler. Ama yine de hangi anlamda orada durdukları pek de bilinmeyen çerçeveler ve boya. Dekorasyonun parçası olarak yine sahtelik. Ve çiçekler. Pencere kenarına kondurulmuş botanik harikaları. Ya da mutfakta durmaları gereken menekşeler, sarmaşıklar, kaktüsler. Hangi mavi ve hangi sarıdan oluştukları belli olmayan yeşil uzantıları ofisin. Elbette gerçek çiçekler görebiliriz ofislerde ama bu çiçeklerin bile sunî bir yerleri mutlaka bulunabilir. Zaten ofiste ancak çürümeyen ve aşınmayan çiçeklere ve insanlara yer olabilir.

Gizem

Gizem masasından kalkarak, mutfığa doğru ilerledi. Baş ağrıyordu. Kahve içmek istedi ama sonra bundan vazgeçti. Ofisin duvardan duvara kaplanmış, hâki renkli halısı üzerinde, siyah ince topuklu çizmeleri ile yavaşça yürüyordu. Saçları çok güzeldi bugün. Elleri bakımlı, vücudu solaryumun sahte bronz etkisi ile hâlâ biraz koyu renkte bir deri ile kaplanmış gibiydi. Sigara içmek istiyordu, ama bunu yapamayacaktı. Durdu. Ofisin tam ortasında, bu her yeri halı ile kaplanmış, iyi döşenmiş, teknolojik, karmaşık, görünmeyen kablolarla ve işaretlerle dolu odanın içinde, tam ortada duruyor. Ne Mine, ne Oktay, ne şef ne de başka kimse...kimse yok. Sadece o ve ofis. Yalnızlıkla dolu geliyor bu ofis ona. O diğerleri olmadan, başkaları olmadan yapamıyor. Zincirlikuyu'daki Sigorta Şirketi'nin büyük gökdeleninde, Satış Bölümünün 2., gökdelenin 10. katında Gizem, dizlerinde dar, kalçalarını ortaya çıkaran eteği, güzel makyajı, bitmek tükenmeyen yalnızlığı ile tam ortada duruyor. Ortasında durduğu şeyin ne olduğu kavrayamıyor bir türlü. Ne bir erkek arkadaşı var artık, ne de sevdiği bir insan. Zengin ailesinden ayrıldığından beri X'teki apartman dairesinde, kendisine açtığı kredi ile yaşıyor gibi. Ya da yaşadığını sanıyor. Gözlerini kapattı. Sabahtan beri gördüğü insanların yüzlerini hatırlamaya çalışıyor. Evinden çıkarken yan komşusu S. ile karşılaştı, arabasına binerken, çöp arabasının arkasındaki adamların yüzlerini gördü, arabasına bindikten sonra, kavşaktan ana yola çıkarken, karşıdan karşıya geçen çocukları, Zincirlikuyu'ya girmeden önce ışıklarda, minibüsten inen ve her nedense hep kendine benzettiği kadınları gördü. Bunlar gözlerine çarptı Gizem'in. o güzel ve alımlı, ceylan gözlerine. Kapalı gözleriyle tüm bu insancıkların yüzlerini tek tek hatırladı ve belleğinin en derin yerlerine gömdü onları. Mutfığa doğru ilerledi. Gözlerini açmadan önce, duvara çarpmak istercesine, hızla yürüdü. Ama çarpmadı hiçbir duvara, ne bir kapı, ne başka bir insan gövdesi, ne de çöp kovası. Avucunun içi gibi biliyordu bu kahrolası ofisi. İsteğine karşı koyuyordu yön duygusu. Oysa o bıyıkları kesilmiş bir kedi gibi davranmak istiyordu. Ama yön duygusunu kaybedemiyordu. Gözleri kapalı, adımlarını atarken, dışarıdan gözleyen bir göz için sadece biraz yavaş ilerleyen ama yine de nereye gittiğini bilen bir fil gibiydi. Bu ofis aslında onun evine benziyordu. Yani doğduğundan beri sanki bu ofisteymiş gibi hissediyordu çoğu zaman kendini. Masası odasıydı belki de. Ufak bir çiçeği, bilgisayar, deri güzel bir koltuğu ve onu kendi kişisel cehennemine kapatan, diğerlerinin varlığından biraz olsun ayıran, oturduğunda görünmemesini sağlayan bankosu ile birlikte. Kahve içmek için mutfığa giderken, dışarıdan bakan bir göz onu yine bir fil ama mutlu bir fil olarak gözleyecekti. Şefin sekreteri Gizem. Oktay Deniz'in yatağa atmak (ama sadece becermek) istediği Gizem. Mutsuz bir çocukluk geçirdiği her yerinden belli olan Gizem. Her ofiste rahatça karşınıza gülümseyerek çıkacak ilk kişi. Oktay Deniz'e olan ilgisini düşündü bir an. Yarım saat önce –ah evet onu da görmüştü bugün- göz göze geldiklerinde, sessiz ama derinden gelen bir hiddet hissetmişti Oktay'ın gözlerinde. Onu gördüğü anda, eliyle Mine'nin masasının üzerine bir şey, ufak beyaz bir zarf bırakıyordu. Tam döndüğü anda, gözleri, Oktay'ın gözlerinin içine kadar baktı. Yalnızlardı, kimse yoktu ofiste ve gökdelenin bu katında, onlardan başka. Derin bir nefes alarak, “Oktay” diyecekti ya da “Merhaba”, şımarık bir zengin kızından beklenen ve Oktay'ın ilk duyduğu andan itibaren “çok tanıdık” bulduğu gerekçesiyle nefret ettiği sesiyle. Bu tür “merhaba”ları ne zaman söylerdi Gizem? Ağzını güzelce büzüp, dudaklarının parlaklığını görmemiz için onları iyice birbirine şapırdatarak, sıcacık bir merhaba...ne zaman çıkardı ağzından bu sözcük bu kadar ince? Babasından, onu sevmesini istediği, onu sevmesini, ilgi göstermesini istediği sabahlarda. Oktay'ın suskunluğunda ve Gizem'e göre “fazla maço” gibi duran bakışlarında kimi zaman babasının o kırgın ama yıkılmaz, yalçın gözlerini gördü Gizem bu ofiste. Sabah bunların en şiddetlisine, en tuhafına şahit oldu. Bu yüzden sesini bile çıkaramadı. İçindeki

küçük kıza merhaba demekle yetindi, Oktay ofisten apar topar çıkıp giderken. Ve sanki şimdi o andan beri ofisin tam ortasında duruyormuş gibi ağır ve yorgun hissetti kendini. Az sonra şef ve mine gelecek ve işe başlayacaklardı. Her zaman hazırды Gizem işe. Hiç ses çıkarmadan notlarını alır, telefonlara bakar, telefonları bağlar, ara sıra camdan dışarı gözlerini diker, Oktay'ın baktığı anlarda ise, rahat oturmaya dikkat ederdi. Derin derin nefes aldı Gizem. Derin kocaman bir nefes. Sonra sanki genç bir tango öğrencisi gibi dikti vücudunu. Sonra da doğru mutfığa. Bu kadardı işte. Terapistinin önerisi ile aldığı ilaçların da etkisi ile şimdilik büyük bir çıldırmanın eşiğinden dönmüştü. İlaçların en kötü etkisi belki de ertelemektir. Baba sevgisi geri gelmeyecek ve hiçbir zaman da hiçbir ilaç firması tarafından bu tür bir ilaç keşfedilmeyecekti. Daha iyimser düşünersek Gizem ya intihar edecek ya da hayat boyu bugün, yarım saat kadar önce Oktay'a "seni seviyorum" demediği için acı çekecekti. Ama önemli değildi bunlar. Tüm bunlar ofis dışında geçen zamanda düşünülebilirdi. Gizem de öyle yapacaktı. Evine gidip saatlerce ağlayacak ve sonra ilaçların etkisini kaybettiği talihsiz bir gece yarısı yaşamına son verecekti. Kimse bilmeseydi de –terapisti hariç- intihara oldukça yakındı birkaç yıldır. Olmaması için ne yapmak gerekirdi bilmiyordu? Ve bir ofiste bunun cevabını kimse bilmezdi. Unut Gizem şimdilik. Akşam kapıdan çıkarken tekrar alırsın yanına canını. Ama şimdi olmaz. Şef içeri girdi.

KARAR

Ah işi bırakmalısın...bunu anla...senden başkası da yapabilir tüm bu aptal işleri...anlıyor musun..kafan basıyor mu?...komprehende?...çık git bu iş yerinden...bana göre değil tüm bu karmaşa...ne gizem ne mine ne de şefin aptal bakışları...sen buraya ait değilsin oğlum..baban gibi mi olmak istiyorsun..anımsama...düşünme...yapacak bir şey yok...görmüyor musun...bu kent kocaman bir öğütücü...seni de dişlerinin arasına alacak ve lahana gibi ezecek..çatırdayacaksın..kırılacaksın..bak işte şimdiden delirdin..arabana bin..istifa mektubunu yaz...iş sana göre değil...ellerine bak..kocaman ve şekilsizler..o yuppi kılıklı kolej çocuklarının elleri gibi değil ellerin...işçi elleri...işçisin sen işçi kal...sen tam yüz yolunu biliyorsun iyi bir adam olmanın...ama hiçbir iyi adamın içinde seninki gibi bir yürek yok...senin sözlerin, kelimelerin, sen yazmadığın için Paris'te geldi ölüm..sana sesleniyorum..onun sesini duymadın..kadınları ne çabuk bir kenara attın...ne kadar korkakça..sindin sen..seni de alt ediyor bu kent...bu kent herkesi alt ediyor..alt..sub..dip..ölüm..

Arabayı garaja değil dış kapıya park ettim..bekçinin yüzünde yağmur yağıyor...beyaz zarfa ne gerek vardı...eve dönmek için acele etmek...sakinleşmem gerekecek..merdivenler..asansör..duraklayacağımı sanmak..sendelemekten korkmak..kendi kendinle kendi kendine engeller yaratmak...bu mekandan tiksiniyorum..işlevsel mimari..minimalist ama deri kaplı saçma dekorlar..her yerde bipler, inlemeler..delirmeler..birileri ölüyor ve bizim umurumuzda değil..ben ölüyorum..çölmek istiyorum...mektubu yazarken kullandığım üslup...solgun bir kalem..gri..beyaz kağıdın üzerinde...nasıl bir acı bu..merdivenler..saymayı sever miydim?...ufak tefek adımlar..şefin odasına yürüyorum..selamlar..mine gelmemiş..gizem orada..kahvesini yudumlarken onu boğazından yakalayıp öpmek istiyorum..birden radyo...Batman'da bir aileden üç kız intihar etti...batman..evet ya..bu ülkede batman diye bir yer var...batman diye bir yer mi var bu ülkede?...gizemin ağzına yakışıyor bu...sulu gözlerle onu teneşirci abla olarak hayal ediyorum..minenin masasına ufak zarfı bırakırken...gizem beni fark etti...kahretsin..işine git kızım...dünkü adam yok burada...seni gerçekten inciteceğim..gözlerine bakıyorum...sorular sormuyor bile..sadece izliyor..tıpkı o ve benzerleri nasıl da izlerler sizi..o güzel gözlerinde rüzgar, alnında bin bir beyazlık..porno yıldızlarına benziyorsun gizem...sen hiç porno yıldızı gördün mü?

Masam orada duruyor...bana ait ne var ki o masada? Ofiste bana ait ne var..bende ofise ait ne var..kimliğim..evet..bu ofisteki ilişkileri açıklayacak tek şey..plastik bir kimlik..ben bu kimlik değilim artık...numaramı da ezberleyemedim asla...büyük patronlar arasında ben..kim ne fark eder..birkaç aydır buradayım..Oktay Deniz..iş bırakıyor..istifa ediyorum..mine'nin masasına bıraktım tüm bilgileri..tazminat falan istemiyorum beyler..çıkıyorum kapıdan ve eski, serseri hayatımla, hayatlarınızın tüm acı anlarını, tüm itilmişliğinizi, sinmişliğinizi..dudak okuma teknikleri, eller, ayaklar, ayakkabılar, seks için özel tarifler, kamasutra..hepsini kapıyı çarparak bırakıyorum içeride...ve içeride kalacaksınız...ben dışarı çıkıyorum..delirmiş...baştan çıkmış...kırmızı nerede?

Eve geldim...kızgınlıktan titriyorum..ne yaptım ben ve ne yapacağım..bilmiyorum...o şiirleri ve taslakları bir yerlere koydum..hangi çekmece..yatak odası değil..kırmızı nerde?...birisi dur demeli mi bana..dur diyen oldu mu..koltuk..nesneler..bunlardan başlamalıyım..bu nesnelerden..kredi kartlarından...arabalardan..fiyat etiketlerinden...chanel 18/katia şişelerinden..ne severdin sen..mavinin içinde mavi..kırmızının dumanında sen..şeytan gibi gözlerini üzerimize diken ailen..nerde onlar?...kardeşine aynı kaderi hazırlamakla meşguller..dişlek orospu..içki..içki..

GİZEM TEKRAR VE TEKRAR

Gizem, bu akşamı da yalnız geçireceğini bilerek bindi arabasına. Anahtarı deliğe soktu, çalıştırdı ve araba çalıştığı anda, arabanın teybi de harekete geçti. Rachmaninov. Hangisi? Önce OP.43 sonra, sonrası adını hatırlayamayacağı bir başka “şarkı” daha. Ama Rachmaninov’un çalması ile araba birden, sıcacık oldu. Babasının ona aldığı büyük, kuyruklu piyanonun özlemi ile yanıp tutuşmaktan başka elinden ne geliyordu (geçen yaz bir kriz sırasında ateşe verdiği piyano). Hafifçe gaz verdi, debriyajdan ayağını çekti ve akşamın karanlığı içinde, kapalı ve buğulu penceresinden gördüklerini, bir bir hafızasına alarak anayola çıktı. Dur kalklar arasında, Gizem ayağını bir frene dokunduruyor, bir gaz veriyor, ara sıra vites değiştiriyordu. Kalabalıktı kalabalık olmasına ama arabanın hoparlörlerinden içeri dağılan, temiz, sakın ve olabildiğince hüzünlü piyano sesi, onu mutlu ediyordu. Direksiyona dokundukça elleri, deri üzerinde hafifçe kayıyor ve sanki onun elleri değilmiş gibi bakıyordu kendi parmaklarına. O incecik parmaklarına gözlerini dikip, kulağına müziğin girmesine izin verdikçe, araba kendi kendine gider gibi yol alırken, Gizem başka bir dünyanın yansımalarını görür gibi oluyor ön koltukta. Dışarıda, kırmızı stop lambaları, beyaz, halojen, sönük, sarı far lambaları, dörtlülükler, kazalar, polisler, yolcular, yollar, köprü ve Mecidiyeköy’den E-5’e çıkan tüm yollar arasında büyük bir karmaşa var. O pahalı arabası içinde, kendinden emin, olabildiğince mutsuz, evine dönüyor. Küçük ayakları, uzun çizmelerinin içinde büzüşmüş, bütün gün oraya buraya koşuşturmadan, iyice ağırlaşmış Gizem’in. yüzünde belli belirsiz, makyajın izin verdiği kadar ancak, bir bitkinlik var. hasta gibi bakıyor arabasından dışarı. Gözleri, o güzel kahverengi gözleri kapanmaya neredeyse hazır, uykuya dalmadan önce pembe pijamaları içinde yatağın bir köşesine oturmuş, yorganı yüzüne kadar çekmiş ufak bir kız kadar masum bakıyor Gizem. Yanına birisi oturmuş olsa, ona baktığında, en temiz hayalleri, ne temiz masalları, ne güzel meselleri, en acıklı aşk hikayelerini, kısaca bize güzelliği her anlamda anlatan o bakır saflığı rahatlıkla görüp, oracıkta, 200 KM ile giderken “sağa kırıver Gizem” diyebilir. Ah Gizem, o kadar güzelsin ki, o kadar temiz ve o kadar güneşe benziyorsun ki... Köprüden çıkarken yüreğinde, garip, tanımsız, belli belirsiz bir çarpıntı hissediyor Gizem. Ancak yaşlı bir adamın, ağır bir kahve içtikten sonra hissedeceği türden bir sızı bu. Hızla evine doğru ilerlerken, yağın yağmur altında, sileceklerin durmadan çalıştığı, camın o berraklığının sadece birkaç saniye orada kalabildiği sonra büyük sileceklerin, güçlü darbeleri ile ancak görüşün sağlandığı yağmur altında Gizem, kalbinin atmasını dinliyor. Piyano ve kemanlar ona eşlik edercesine, bağırış çağırış, bir şeyler anlatıyorlar. Durma Gizem, işte bu son fırsat, belki bundan sonra yapacak pek fazla bir şey yok. Gözünün karardığı bir anda, bırak direksiyonu. Buna bir son ver artık. kim bilecek ki senin çektiklerini, M. mi anlayacak? Yoksa liseden arkadaşların, yan komşun, annen, kız kardeşin A., erkek kardeşin Ş. ve üvey kardeşin C. mi? hangisi senin her gece yatağında, sızana kadar ağladığını, ilaçlarla zor ayakta durduğunu, sebebini bilmeden hep saçlarının okşanmasını istediğini, sonra geçen kötü her gecenin sabahında hiçbir şey olmamış gibi kalkıp, mutlu olmayı denemeyi düşünerek, makyajını, güzel elbiselerini, eteklerini, kısa, uzun, yırtmaçlı, yırtmaçsız eteklerini, askılı, ince, içini gösteren, göstermeyen, kadife, ipek...elbiseler içine bürünüp sokağa çıktığını bilecek. Sen onlara göre mutlusun, varlıklısın, iyi bir işin var, “çapkınlık” bile yapabilirsin, “erkekleri elinde oynatırsın”, hatta “donunda bile sallarsın”. Her gün yeni bir deri giyiyor üzerine Gizem. Ne kötü bizler, yani ona bakan gözlerimiz ve beynimizle şehvetimiz arasında hareket eden tüm sinirler, duyumlar, o deriyi, gecedan kalma, sönük, çürümüş ve belki de canlı canlı etten koparılmış ince deriyi, siyah ipek, dantel, şeffaf sutyenler, çamaşırlar olarak algılıyor, azıyor, şehvetten deliriyor, gözlerimizi bir türlü ayırmadan, ne çok tecavüz ediyoruz. Oysa Gizem her gece ölüyor o deriyi sabaha hazırlamak için. Kendi derisinden, kendi etinden, kendi hüznünden, kısacık etekler, çizmeler, deri eldivenler, fularlar, eşarplar, jartiyerler diyor. Etini çengele asmış Gizem, her Vakko/Katia şişesinde satıyor.

Arabasından indi. Kapıları kilitledi. Bomboş ve ıssız bir çöl üzerine, kondurulmuş dimdik kuleler gibi görünen apartman bloklarına bakıyor kafasını kaldırıp. Güzelce aydınlatılmış bahçe yolu üzerinde yürürken, ağlamaya başlıyor, her gece olduğu gibi. Yürürken, başını öne eğip, çantasını karıştırmaya başlıyor, evinin anahtarlarını arıyor. Göz yaşları, hiçbir komşusunun, yemeğini bölüp de dikkat edemeyeceği kadar ince ve derinden. “Bu kez olmadı” diyor içinden. Ve tam bu anda bir elin belinden sarılıp onu tenhaliğe çekiveriyor. Güçlü ve kocaman eller bunlar..

KARAFATMA KAVANOZU

Hatırlamak bir anlamı ile eğer unutmamaksa, yani hatıra ile şimdiki zaman arasındaki uzam ya da uzaklık hiç artmıyor, aksine azalıyor ya da "0" olarak kalıyorsa, hatırlamanın bir eylem olduğunu söyleyebilir miyiz? Gerçi böyle bir eylemin, "kullanımı olmayan" ya da faydasız bir eylem olması gerçeği ile karşılaşabiliriz.

Belleğin ya da hafızanın fizyolojik yapısını bir kenara atarsak, kültürel bir faaliyet olarak hatırlamak/unutmamak, anın bizimle çeşitli aygıtlar ile kurduğu bir ilgi olarak açıklanabilir. Aslında bu limit durum; yani akan zamanın, bizimle herhangi bir yolla kurduğu ilgi, geçmiş ve gelecek diye ayırarak kendimizi konumlandığımızı, Ahmet Hamdi'nin "yekpare an" diyerek bütünselliğini anlattığı, Benjamin'in "homojen boş uzam" diye adlandırdığı şeye indirgenmesini önlemek içindir.

Yani aslında modern dünyada Zaman'ın anlara indirgenmiş ve motoru ilerleme olan bir makineye hizmet ettiğini söyleyebiliriz. Modern kent yaşamı içinde, Mekan, zamanla birlikte hareket etmek için üretilir, onu kapsamak ve "harcama" edimini, "tüketmeye" çevirmek için. Modern bellek, ilerleme ve gelecek için eğitilmiş ve geçmişi dışsallaştırarak arşiv, depo, müze, raf, kütüphaneye devretmiştir. Geçmiş nesneleştirilir ve nesneleşmiş geçmişe ilgi vardır ve bu resmîdir. Nostaljinin bir çeşit -puta taparlık- olduğunu ileri sürebiliriz. Ve bir anlamda bu modern bir dindir, dine benzetilmiş ama ilahi olmayan, dinselştirilmiş, (dingibi) ve modern pazarlama teknikleri ile kaplanmış "cılalı" geçmiş zaman nesnelerinin şimdiki zamana mistik etkileri olacağı düşünülen bir nesne-obsesif din. Tarih-dışlaştırılmış, bağlamsız ve kullanıma ve mübadeleye açık bu geçmiş Zaman Blok'u, a'nın aygıtları tarafından ve bellek tarafından algılanacak işaretlerle donanmıştır zaten.

Çünkü bireysel geçmişimiz, toplumsal geçmişimiz ve "evrensel" geçmişimizin tam ortasına dalan bellek, yapışmak ve/ya çarpmak için bir nesne arayacaktır. Bu yüzden modernin ürettiği her nesne, bu bellek tuzakları ile üretilmiştir. Bir parfüm kokusu, şişesi ve adı ile hatırlanmalıdır. Bunlarla hatırlanmadığında hem mekanı anla birleştiremeyecek ve ortaya bir eksiklik çıkacaktır. Bu eksiklik anının ve belleğin sigortasını attıracaktır. Hatırlayamamak modern bir hastalıktır. Bellek kaybı ise, kesin sonuçları olmayan hatırlamayı, kesin nesnelere ait anıları anımsamak üzere sakat bırakılmış belleğin yeni özrü. Bu özür bir kere kabul edildi mi, bellek işlevini yitirmesin diye, tüketime yönelik geçmiş zaman nesneleri (aslında şimdiki zaman putları) üretilir ve biriktirilmeleri için istiflenir. Nesneler, belleği öldüren yegane varlıklardır.

Peki harcamak ve tüketmek için üretilen bir nesnenin, bellekle olan bu sarsılmaz ilgisi nasıl ortaya çıkıyor? Zamansızlaştırılmış, bağlamı işleve, pozitif aklın "fonksiyon" deliliğine alet, aygıt olarak yaratılmış bu nesnelerin şeyleşmekten bazı anlarda kurtarılması nasıl oluyor? Nasıl oluyor da Elvis'in arabasının plakası paha biçilmez oluyor? Sermaye'nin fetişleştirme, perdeleme gibi işlevleri bu yüzden mi var? Belleksizleştirmek ve bu bellek yerine plastikten birkaç fetiş nesnesi koymak için mi? Bu normal mübadele değeri atfedilmiş olan şey, tarihsel bir nesne, put haline geliyor ya da istifleniyor, biriktiriliyor? Bellek bilinçdışı ve bilinçaltı arasında bir yarık mı? Bir depolama ya da arşivleme sistemi mi? Eğer öyle ise "geçmiş"e ait

olan bu sandık odasını düzenlemek için başvuru yolu ne? Anıların doğal seleksiyonu mu yoksa tamamen rastlantısal bir kural mı var? Belleğin amacı gelecek için geçmişî mamulleştirmek ve bir tecrübe aygıtı mı yaratmaktır?

X Düzleminde Hareket, Y düzleminde Sefalet

Şef arabasından indi şimdi. Soğuk garajın, kendisine ayrılan noktasında park etti arabasını. Siyah pardösüsünü yan koltuktan aldı ve çantası ile birlikte dışarı attı kendini arabadan. Sabahın ilk ışıklarında, şehrin biraz dışındaki evinden Zincirlikuyu'ya doğru yola çıkmıştı. Her sabahki güzergahtan sapmadan, trafiğe takılmadan, tam vaktinde ofise gelmişti. Hafif kırışmış saçlarını özenle taramış, kahvaltısını etmiş, eşini uyandırmadan evden çıkmıştı. İki katlı bir villada yaşıyordu Şef ve adı Süleyman'dı. 50'li yaşlarda, geniş omuzlu, uzun boylu oldukça çekici bir erkek sayılabilirdi. Şef olmasının hikayesi ya da öğrenimi ile ilgili ayrıntılar hakkında konuşmak gereksiz. Bilgili, saygı gören, sert bir iş adamıydı. Şirketin patronlarından ve büyük ortaklarından T.'nin damadıydı. Eşi S. ile birlikte 30 yıldır İstanbul'da yaşıyorlardı. Eşinin ailesi zengin olduğu için iş aramak konusunda fazla güçlük çekmedi. Yıllardır ne yapıyorsa bu sabah da fazlasını ya da eksigini yapmayacaktı. Arabasının kapılarını kilitledikten sonra, asansöre doğru ilerleyecek ve gözlerini yerlerden, kenarlardan, kirişlerden, çöp kenarlarından ayırmayacaktı. Ve aradığı şeyi bulduğu anda, cebinden ufak bir spreyci çıkaracak, o şeyin üzerine sıkarak, o'nu bayıltacaktı. Eğer şanslı bir günse, yani yazsa, sevinçli bir şekilde ofise girecek, eğer şimdiki gibi kışın en azgın vakitleri ise odasına girip, kavanozunu eline alana kadar kendine gelemeyecekti. Uzun yıllardan beri bu işi inatla yapıyordu ve kimsenin bilmediği bu neredeyse iğrenç merak onu mutlu ediyordu. Evet, şef inatçı bir karafatma toplayıcısıydı. Evinde, yazlığında, ofisindeki dolaplarda, şu zamana kadar topladığı binlerce ve binlerce karafatma, kalorifer böceği, kırkayak, bazen sinek, bazen akrepler vardı. Ne zaman başlamıştı? Kesin olarak kendisi bile hatırlamıyor ama yine de uzun zaman olduğunu söyleyebiliriz. Bu tuhaf huyun farkında olan kimse olmadı henüz. Zararsız, belki de çocukça denebilecek bir merakla karafatmaları, kırkayakları ve nâdide akrepleri topluyordu Şef. Onları gördüğü anda, içini sıcak bir huzursuzluk kaplıyor aslında ve genellikle ayakları karıncalanmaya, elleri, kolları dolaşmaya başlıyor. O sefil eklemcileri topladıkça mutlu oluyordu. Ne zaman başlamıştı? Kendisine sorsanız asla anlatmaz ama bundan tam 32 yıl önce, genç bir delikanlı iken başladığını söyleyebilirim. Şef Süleyman Bey size ne başından geçenlerden, ne de babasının ölümünden bahsedecektir. Babasının ölümü ve karafatmalar arasındaki ilişkiden. O gece, yani babasının öldüğü sabahtan önceki gece, Süleyman Bey, odasının tabanında büyük, neredeyse bir avucu dolduracak kadar büyük ve her nedense sanki bir kaplumbağaya benzeyen –ki sırtında büyük bir yumru taşıyordu- bir karafatmanın ona doğru yürüdüğünü fark etti. Önce ne yapacağını bilemedi. İzledi böceği. Sonra yaklaşan, ağır aksak yaklaşan bu garip böceğe ne yapabileceğini düşündü? Babasının hastalığı, o zamanlar kız arkadaşı olan G.'nin verdiği sıkıntı, baş dönmesi, annesinin çaresizliği, babasının umursamazlığı, para sorunları, okul derdi derken bu karafatma da nerden çıkmıştı? Kapkaraydı böcek. Ve yağlı gibi duran genel karafatma derisinden farklı bir derisi vardı. Mattı rengi. Mat ve olabildiğince donuk. Ağır aksak bir fil gibi odanın ortasında, içeri girdiği kapının metrelerce uzağında, sanki mesaj taşıyan yorgun bir elçi gibi Süleyman'a doğru ilerliyordu. Eğer gözlerini görebilseydik böceğin, bu gözlerin yorgun, ışısız gözler olduğunu fark edebilirdik. Ayağa kalktı Süleyman ve böceğe yakından bakmak için yere doğru eğildi. Ayakları karıncalanmaya başladı. Sanki böceğin tüm eklemleri, kendi vücudu üzerinde hareket ediyordu. Kıpırdıyamadı uzun süre. Böceğin her yerine baktı. Kocamandı

gerçekten. Ne taşıyordu, ne taşıyabilirdi. Hiç düşünmeden, bu işkenceyi sona erdirmek için, annesinin yeni aldığı, deri terliklerden birini kaptı. Kolunu kaldırdı ve böceğin heybesine indiriverdi. İlk vuruşta, böceği dümdüz etmişti bile. Böcek yerde son kez bacaklarını oynatırken, onlarca bacak, sanki yardım isteyen aynı zamanda da katilini telaşla gösteren kurbanın elleri, parmakları gibi acıyla kıvranıyordu. Yoğun, kara bir sıvı da, kapkara heybesinden yere dağılmıştı. Böceğin etrafında hatırı sayılır, kara, kapkara bir birikinti oluşmuştu. Süleyman gözlerini böceğe dikmiş, o kara sıvının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Odanın zayıf ışığı altında parlayan sıvının üzerinde kendi yüzünü gördü. Ardından, nasıl olduysa, babasının ölü halini. Sabah kalktığında babası ölmüştü.

Şef Süleyman'ın not defterinden:

[AKREP YA DA AKREB İ. (ar.kurb, yakın'dan 'akreb'). Kuyruğunun ucunda zehirli iğnesi bulunan bir küçük hayvan.

ZOOL. Akrep, akrepler takımından bir hayvan. Nispeten büyük olan vücudu, bir başlı göğüs ve geniş ön karın ile dar arka karın diye belirli iki kısma ayrılan bir karından meydana gelen zehirli çengelli örümceğimsiler takımı. (Eşanl. Scorpionida). Akrepler terimi ile genellikle gerçek akrepler (scorpio) değil, fakat scorpionida takımının bütün örümceğimsiler'i anlaşılır. Bunları, uçları büyük kısıkaçlarla son bulan pedipalpleri ile ve kuyruk şeklindeki arka kısmında zehir bezlerinin açıldığı sivri bir iğne bulunan iki kısımlı karınlarıyla tamamlanır. Akrepler, dört çift akciğer vasıtası ile solunum yaparlar. Karın kısmında vazifesi pek bilinmeyen bir çift tarak vardır. Genellikle, karada yaşayan gece hayvanlarıdır, çok etçildirler. Canlı veya yeni öldürülmüş böceklerle geçinirler; gıda almadan bir yıl kadar yaşarlar. Taş altlarında, kurak yerlerde, eski duvarlarda bulunurlar; bazı evlere girerler. Kuyruk iğnesinin sokması çok acı verir.]

Insecta (hexapoda)

Blatta orientalis (hamamböceği)

Hamamböceklerinin büyük bir kısmı tropik ormanlarda olmak üzere, 3500 türü vardır. Kutuplara gidildikçe tür sayısı azalır. Hamamböceklerinin tümünde, vücut üstten basık ve şekil olarak ovaldır. Renkleri çoğunlukla kahve renginden siyaha kadar gider. Bazı tropik türlerde, kuvvetli bir mimikri (taklit özelliği) ve parlak renklilik vardır. Bir çoğunda dişiler kanatsızdır. Hepsi gececedir. Gündüzleri yarıklar içinde, nesnelerin altında geçirirler. Vücudunun yassı olması bu saklanmaya uyumludur. Son deriyi değiştirirken yaklaşık 10-15 gün sonra ergenliğe erişip çiftleşme yeteneğine sahip olurlar. Çiftleşmeden 7-12 gün sonra dişi, yumurta bırakmaya başlar ve 6-8 gün arayla yumurta bırakmaya devam eder. Yumurtalar her zaman kendine özgü yumurta paketleri şeklinde, yani ooteka halinde bırakılır. Yumurta paketleri, dişinin eşeysel kesesindeki kabuk bezleri tarafından şekillendirilir. Bu yumurta paketleri, bazlara, asitlere ve diğer kimyasal maddelere ilginç denecek derecede dayanıklıdır. Keza dışarı çıkar çıkmaz sertleşme yetenekleri vardır..Işıktan kaçarlar...]

ŞEF SÜLEYMAN

*Yeisle birleşeceğim ruhuma karşı
Ve düşmanı olacağım kendimin.*

III. Richard

“Nesneler, belleği öldüren yegane varlıklardır” demişti Oktay bir seferinde. Nesneler hakkında bu kadar takıntılı olmam bazı şüpheler uyandırmıyor değil. Uzamın içindeki her şeyin nesne olabilmesi konusunda ve bu her şeyden çıkan nesnenin işlevsizliği ve samimiyetsizliği ve kutsalsızlığı hakkında konuşmaktan kendimi alamıyorum bir türlü. Bellek yitimi çağında, müzeye tapan insancıkların evlerinde alışveriş mağazalarından satın aldıkları her şeyle aslında bir tür “müze” oluşturduğunun ne kadar ironik olduğunun farkındayım. Hatta çöp toplayan insanların durumunun onlardan daha samimi olduğunu bile düşünüyorum. Çünkü çöp aslında nesnenin tek var olma halidir ve çöpün, pisliğin ideolojisi yoktur bu yüzden de ilahidir. (Çünkü pislik sapkınlıktır ve sapkınlık da ilâhidir.)

Çöp, trash, garbage vs. neyse artık o atık, onun toplamının aciliyeti ve bunun kurumsal bir iş halini alması çok normal karşılanabilir toplumsal alanlarımızın hijyeni açısından ama bir adamın ya da bir kadının evini çöple doldurması karşısında ne yapılabilir? Bunu gizli gizli yapan, ilahi bir sırrı saklar gibi çöpleri karıştıran insanların gelir düzeyleri ya da akıl sağlıkları hakkında yapacağımız yorumlar bir kenara, nesneye tapmanın en açık ve samimi yoludur bu. Çöp toplayan insanların evlerinin içine giren kameraların bize televizyon ekranından yansıttığı görüntüler aslında bizim yapamadığımız, yapamayacağımız türden bir tapınağın izlerini aramamızdandır; orada gördüğümüz yığının tahammül edilemez ama yine de tüm fetişlerden daha yüce, tüm putlarımızdan daha özel, tüm tapınaklarımızdan daha yüksek bir dinselliğe sahip olmasındandır. Televizyon ekranından gördüğümüz o kara kuru, iğrenç ve pis yaşlı adam ve kadınları (çöp toplayıcı rahipleri) gizli bir dinin tuhaf misyonerlerine benzetip kimi zaman acıma ile baktığımızı hatırlayalım. Orada acımanın arkasına gizlediğimiz şey, bastırılmış olandır. Alışveriş merkezinde paketlenen ve kent kültürünün, endüstrisinin, kutsalının, giyiminin kuşamının, göz kamaştırıcılığının simgesi tüketim malzemelerinden her birinin o yığın içinde özenle gerçek kimliği ile karşımızda durması ve her nesnenin öteki nesnelerle olan benzerliğini ve denkliğini sağlayan o anti-steril evrenin odanın duvarları içinde sıkışıp kalmasının bizde bıraktığı tiksinti verici ama yine de tahrik edici duygu. Her nesne bir çöp evin içinde son bulacaktır ve aslında meta olan, üretilen ve tüketilen her ambalajlı mal, bir çöp evin duvarlarından dışarı fırladıkça yegâne işlevini yerine getirecektir: belleğin ölümü.

Bit pazarları, antika dükkanları, müzayedeler ve müzeler..bunların hepsinden daha da kutsaldır çöp evler. Çünkü burada göreceğiniz hiçbir şey, alım-satım değeri açısından bir ağırlığa sahip değildir. Mübadele değerlerini belirleyecek herhangi bir ölçüt kalmamıştır artık.

Çöp toplayan adam için her ne ise, onun müzayededeki herhangi bir tablodan farkı paha biçilemez olması, müzedeki herhangi bir paha biçilmez baş yapıttan farkı insanda güzellik, estetik gibi evrensel idealler, duygulardan çok sadece ve sadece tiksinti uyandırmasıdır, bu yüzden de pozitifin değerleri ve alım gücü ile asla ve asla elde edilemez. Bit pazarındaki herhangi bir kırık dökük eşya, çöp evdeki bir plastik torba yanında duramayacak kadar evcildir. Ve hâlâ işlev/yıpranma oranı 1'in üzerindedir. Ama çöp evdeki poşet yüzyıllarca doğa tarafından eritilemeyecektir, eskimeyecektir. Çöp evlerdeki kutular, ambalajlar, plastiğin hammaddeliğinde belleğin erişemeyeceği bir hafıza potansiyeli ile tarihe sıkı sıkıya tutunurlar. Çöp evde bir Stravidus keman önemsizdir, anlamsızdır, bir poşet kadar alımlıdır ancak. Çünkü bir araya geldiklerinde tüm bu nesneler çöp olma ve tek tek sahip olduklarından daha da fazla eritme özelliğine sahiptirler. Çöp evlerin bir tapınak duygusu verdiğini söylemiştim. Çöp toplayan insanların uzatılan mikrofonlara verdikleri cevapları düşünün. Konuşurken yüzlerindeki ifadenin kutsallığı ve kutsal çağrıştıran deliliğine bakın. Bir çöp ev ya da her çöp ev kent kültürünün yarattığı yegane dinsel mekanlardır. Çünkü izbe bir evin içinde iki şey yeşerebilir, yalnızlık ve ulviyet. Çöp bu iki şeyi de bünyesinde barındırır. Yalnızdır çünkü her ne kadar tek tip üretilse de yığının içinde eriyen bir poşet artık yığın içinde bir poşet değildir. Pisliğin *mutant* dağında homojen kokunun ve kullanılmışlığın ifadesine ekler yüzünü ve dokusunu ve burada kaybeder tekliğini. Bir adı yoktur artık ya da belirli bir rengi. Onu oradan çekip alma cesareti göstermemizi bile engeller bu erime anı. Ulvi'dir çünkü tasavvur edilemez olan bir bütünü gözler önüne serer. Aslında her şeydir. Çünkü kentin içinde varlığını sürdüren tüm bu kapitalist üretim mantığına ve onun tüketim araçlarına ve evrelerine ve emirlerine birebir uygun olarak üretilir her parça. Çöp evde toplandıklarında her nesne, çok büyük bir çöp/atık merkezinin aynı/tıpkı görüntüsüne sahiptir. Televizyon kameraları onu gözümüzün önünde hışımla ve kızarak göstere dursun, çöp toplayan adam ve kadınların ağzından şu cümleler dökülür:

“Vaktiyle bir “benliğim” vardı; artık sadece bir nesneyim...Yalnızlığın bütün uyuşturucularını tıka basa alıyorum; dünyanın uyuşturucuları bana benliğimi unutturamayacak kadar hafiftiler. İçimdeki peygamberi öldürmüş olduğuma göre, nasıl olur da insanlar arasında bir yerim olabilir ki?”¹

Bunları defterine yazdıktan sonra, Süleyman, içinde çok zehirli, Afrika akreplerinin bulunduğu kavanozun kapağını açtı. Ofisinin penceresinden dışarı, uçsuz bucaksız evler ve diğer ofisler, iş yerleri ve gökdelenlerle dolu karaltılı ufka doğru gözlerini dikecekti. Toplantılar yapılmış, telefonlar edilmiş, azarlanması gereken kişiler azarlanmıştı. İşinin en zevkli parçalarını geride bırakmış, içine büyük olasılıkla mutfak sorumlusu Hatice hanımın tükürüğü özenle karışmış –Hatice Hanımı azarlarken bunu düşünecekti, Hatice Hanım ilkokul mezunu olabilirdi ve bilmiyor olabilirdi o gelen misafirlerin ne kadar önemli olduklarını, o uyuz türküyü bağıra çağıra söylerken içeride, Hatice Hanım azarlanmayı pek sevmiyordu-Türk kahvesini yudumlayıp, böcek dolu kavanozlarını düşünerek pencere kenarında dikiliyordu. Kahve fincanını kapatmış ve fal bakmak için bekler durumdayken, sokağa bakıyordu. Son saatleri başlıyordu mesainin. Az sonra...

“Buyrun Süleyman Bey” diyerek açtı telefonu Gizem tam da çalmasını beklediği saniye içinde. Bacak bacak üzerine atmış, kalemiyle kağıdın üzerine adını defalarca karalıyordu. Oktay masasında, Mine de öyle. “Tabi Süleyman Bey” diye gülümseyerek, sırnaşık bir kedi edasıyla kapattı telefonu. Bilgisayar ekranından yansıyan yüzüne baktı. Sonra...

¹ Cioran, Çürümenin Kitabı, Metis / Anti-peygamber

“Telefon bağlama, ben çoktan gittim, oldu mu küçük hanım” dedi o kalın ve davudî sesi ile. Karşıdan gelen cevabı beklemezsiniz, sanki bir sineğin üzerine terlikle vuruyormuşçasına hiddetle kapattı telefonu. Ters dönmüş kahve fincanı, telveyi ve içine katılan her ne ise, işte tüm o her şeyi fincanın seramik iç yüzünde şansın ve yer çekiminin gücü ile karman çorman hale getirecekse de, Süleyman mutlaka bir böcek görecekti. Belki de...

Hatice Hanım’ı çok seviyordu. Gizem yerinden kalktı. Oktay’ın gözleri her an üzerindeydi, ya da en azından ona öyle geliyordu. Bu akşam yine yapayalnız eve gidecekti, ah bir kere dışarı çıkıp eğlenebilseydi. Mesela dans edebilseydi, şarkı söyleyebilseydi, deliler gibi kendinden geçene kadar...

Oktay yerinden kalktı ve hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. Dışarı çıktı. Asansörü bekledi ve bir daha geri gelmemek üzere garaj katına indi. Arabasına bindi. Arabayı çalıştırdı ve yüzünde çok huzursuz bir ifade ile garajdan dışarı çıktı. Akan ve sıkışan Mecidiyeköy trafiğine dalacaktı. Süleyman Bey birkaç kavanozun kapağını daha açtı, kara akrepler ağır ağır kavanozlardan çıkıyordu. Aldırmadan yerine oturdu. Deri koltuğun üzerinde birkaç dakika sonra yüzlerce böcek kaplanmış hale gelecekti. O, hiç aldırmadan, gözlerini rengarenk arabalarla dolu kavşağa dikti. Kırmızı yengeçler gibiydi hepsi. Kıp kırmızı yengeçler, ağır ağır, yavaş yavaş, tamamen içgüdüsel, sokaktan aşağıya akıp gidiyorlardı. Oktay’ın arabasını fark etti gözleri. Kırmızı yengeçler neden sahile gitmek isterlerdi. Ağır bir uyuşma hissetti kolunda, yüzü buruştu. Çiftleşeceklerdi ya da huzur içinde öleceklerdi. Çamurlu anayol üzerinde, polisler, çekiciler, kamyonlar ve bunların içinde insanlar vardı. Yengeçler, o zor yolculuk içinde önce büyük bir anayoldan geçerlerdi. Ormanın içinden anayola çıkıyordu işte tüm bu ahali. Kent insanları ve işçiler, büyük manda kasalı mercedesler, aldatmalar, televizyon yıldızları, işlerin bitiren çaycılar, sekreterler, kurtler, acemler, pomatlar, araplar, türkler, mesaileri bitmiş herkes. Bacakları uyuşmuştu artık. Devam etti bakmaya. Felç mi olacaktı. Babası ölürken felç mi olmuştu? Peki ya o koca böcek, neden sırtında o kadar büyük bir yükte girmişti odasına. Mesaj neydi? O kimden mesaj getiriyordu. Gidip özür mü dileseydi babasından. Anlamazdı ki. Asla cevap da veremezdi. Aklını kaybetmişti. Oksijen tüpünü biraz daha kısmak istemişti. Kısabilirdi. Kısamadı (mı?). Uyuyabilirdi. Oksijen tüpü yıllarca balkonda durmuştu. Yıllarca suç aletini halter gibi mi kullanmıştı? Hatırlamıyordu, katil o muydu? Kırmızı yengeçler, en azından sağ çıkabilenler, anayoldan, kamyon tekerlekleri altında şehit olmaktan kurtulanlar, ormana girerlerdi. Ve Afrika karıncaları...tam da şu mendil satan çingene kızlar gibi. Afrika karıncalarını kim getirmişti Krismis adasına? Bilinmiyordu. Ama iki tür de yamyamdı. Ölen yengeçle ölen karınca arasında lezzet açısından fark yoktu. Karıncalar hunharca saldırıyorlardı yengeçlere. Tıpkı şu cam silmek isteyen, pis kokulu güzel çocuklar gibi. Elinizin tersi ile ya da kiskacınızın tersi ile itmeye çalıştıkça, pahalı arabanızın camını, pis bir bezle silmek için yalvaran küçük karıncalar. Kim ve hangi kaza getirmişti onları kente? Yamyam mıydı onlar da. Yengeçler ve sürücüler, evlerine gidiyorlardı. Karıncalar ve çingeneler, baliciler, tinerciler, çocuklar, çingeneler...yolları kesiyordu. Kim getiriyordu bu çocukları vatanlarından. Acı nedir bilmez miydi bu küçük eller? Ayda bilmem kaç milyar para kazanıyordu Süleyman. Onlar kaç kadar sayıyorlardı. Arabalar yağmurun altında, ölü bir yengeç kolonisi gibi dururken, Süleyman öldü. Böcekler ve tüm kent hisirtili ve etcil bir kavganın içine dalıyorlardı. Belleğin kozasında, iri bir böcek kozasını örüyordu, hep örüyordu. Yarın ofise gelmeyecekti, bu kesin. Hamamböcekleri, akrepler, karıncalar...onlar ofise gelecekti. Korna sesleri arasında Oktay, Gizem’in evine doğru sürüyordu arabasını. Kravatını çıkardı, pencereden fırlattı. Küfürlere ede ede uzaklaşıyordu Ofis’ten...Gizem de birkaç dakika sonra çıktı. Süleyman’ı Hatice hanım mı bulacaktı? Gizem, arabasına bindi ve trafiğin içinde kendine, ince uzun parmakları gibi dar bir yol açtı...

NEOLOJİ=genellikle 300 Promil

Kırmızı nerede? Durmam gerek...diyorum kendi kendime...viski viski..daha sonra arasan...kahretsin...suratıma kapanan telefon...annem nerde?...bilmiyorum...bardak...bardak..kırılıyorum...kapat kapıları...pencereleri...sakinleş...şiire doğru ilerliyorum türlü saçmalıklarla...büzülen odanın zaman içindeki koordinatları..dirilme...çarmıha gerilmedim ki...baba...al beni yanına...mezarın nerde...bilmiyorum...bağımsız sırtıyorum...içki içki...viksi...viksi...ah deliriyorum...şehvetim dudaklarımı doldurup, bardağın kenarında alkole nöbet değiştiriyorum...çift kros...devam ediyor..ve bitiyor..başka şarkı gerek..başka bir albüm...nerdeyim ben...hangi alkol komasından çıkacağım...yine başladı şarkı...etrafta masalar dolaplar...ah evet dolaplar...ben Oktay Deniz..kelle dahil tam 1.79 metre ve 82 kilogram...seni pis domuz...semiriyorsun durmadan...aldığın ilk maaşla ne aldın?...bugün işte ayrıldın işte...ben Oktav Denizyus...şiirin dibine dinamit koyan biçare...lisede ne çok isterdim kitaplarımın rafları doldurmasını...MEB'den beslenen yarı aydın...AYDIN!...derimi yüzün...yanmak için aydınlanıyorum..ve tersine çeviriyorum fiilini bilmenin...sızmak istedikçe daha açılıyor beynim...kelimeler...yetmiyor bana..adlandıramıyorum...Beatles...standing...işte bişey...bay jones...sonra..ne çok..kelimeler yetmiyor dedim ya..bir kadeh daha doldur kraliçem..pass this bottle...bana ver o kadehi ve şişeyi...ben Oktav Denizyus...Roma'nın asi şairsilerinden yüksek komiser ve azgın bedevi müslüman arap şair...akmerkeze gitmeliyim..yakılmalı tüm pahalı elbiseler...bu fakir bedenler için ne pahalı kefenler gerek, ne...mankenler..Ah Mine'de söndürdüğüm bakışlarım...bu oda dönüyor..dönüyor...rakı..biraz daha..tarihçesini bilmediğim uyuşturucular..anti-depresan..koltukta yan döndüm şimdi..sana bakıyorum..dönmek ne garip fiil..nereye dönmek...ah ters çevrilmiş ve tersten yazılmış tarihim benim...nerede şiirler Oktavyus...sesin ne güzel...helezonlar...sarmallar içinde..görüngübilim...görünenler üzerine kurduğumuz kördüğümüz...gelecek...kendimiz...omuzların ne güzel...yeşil elbiseni giymişsin...âlâ...âlâ...geç otur şöyle..ah kanepe ne kirli...dur dur ben düzeltirim...kefenin böceklenmiş..gözlerin düşmüş...o güzel..gözlerin...intihar ettiğinde...ah işte o derin kurşun izi...revolver..severdin..simit vesson...kırıkkale?baretta?ne fark eder di mi...sırıtmı..altın sıırıtmı..özgürlük diye hecelemeyi öğrendin mi bari intihar ederken...gizem..gizme...gizme..sakın gizme..gizleme..susuş...alkolün en haysiyetli etkisi..seni seveceğim gizem..seni deliler gibi seveceğim..kentte aşk yoksa bile...gel hadi..yeniden başlayacağız..ne güzel yüzün gizem..sakın gizme benden...sakın gizleme..kelimeler uyduracağım senin için...adlar..fiiller..belleğimin uçsuz bucaksız katılığından...kurtulacağım..kurtulacağız..yeniden başlayacağız..

HERKESİN MASKESİ YÜZÜNE YAPIŞIK

Büyük, sarımtırak lambaların aydınlattığı bahçe yolunda şimdi kimsecikler yok. Ve sağır biri için bahçe yolunun, kaldırım taşları sanki yıllardır bozulmamış, neredeyse arkaik bir hüznle yerlerinde duruyorlar sessiz bir şekilde. Ama duyabilen kulaklar için inceden bir inleme söz konusu. Nereden geldiğini, yani karanlığın hangi bölgesinden geldiğini tahmin edemediğimiz bu inleme, arada sırada “yapma”, “kimsin”, “lütfen” sesleri ile çoktan bozulabilirdi. Ama bozulmadı. Sürüp giden bir tecavüz ya da alıkoyma olayı değil belki de Gizem’e göre. Sadece onun beklediği, istediği, fakat zamanını bir türlü kestiremediği bir şehvet patlaması. Dudaklarında dolanan dudakları tanıyor, biliyor. Tadlarını bilmesede, yavaşça öpüyor onları. Karanlığın içinde, eller, kollar birbirine karışıyor. Açık havada sevişmenin o dayanılmaz rahatlığı. Güçlü kocaman ellerin vücudunda dolaşması, tenin, kaldırım taşlarının bir bir sökülmesini andıran sesler çıkarak, yüzyıllık uykusundan uyanması. Parmakların karanlığın içindeki pantomimleri. Biz göremesek de, Gizem’in yüzündeki gerilmiş, öpülmekten ve yağmurdan ıslanmış ifade. İkisi de ayakta, ama iki kişiden fazla bir şehvet var ortada dolaşan.

Apartmanlarda, gürültüyle, 8 haberlerini seyreden, eve yeni gelmiş karı kocalar, şirin çocukları, bikinili kızların kalçalarına bakan, tüyleri yeni terlemiş bir sürü öğrenci, kanalı değiştiren babaları ya da konuşmaktan, somurtmaktan, sıkılmaktan başka bir şey yapamayan, anneleri...hiçbiri aşağıda, karanlığın içinde olan biteni ne duyuyor, ne de görüyor. Sanki saydam bir perde ile kaplandı, kulakları ve gözleri. Ya da birkaç dakika sürecek bir hipnoz içinde yaptıkları işleri sadece birkaç kez daha tekrarlayacaklar ve büyü bozulduğunda, işlerine geri dönecekler. Gizem belinden yakalanıp karanlığa çekildiği anda, örneğin 12 numaradaki komşusu A. hanım, elbiselerini çıkarıyordu. Eve yeni gelen kocası T. bey ise sigarasını yakıyordu mutfaktaki ocakta. T. bey birkaç dakikadır kafasını ocağa doğru uzatıyor, yanan mavi aleve sigarasını daldırıyor ve yakıyor. Sigara yanıyor, kırmızı ateşi görebiliyorsunuz, ağzına götürüyor sigaranın filtresini, bir nefes çekiyor ve sonra tekrar yakıyor sigarasını. Bayan A. da deri ceketini giyip, çıkarıyor. Tüm site onları seviştikleri anları, kuklalar gibi geçiriyorlar sanki.

- “Neden bu kadar geciktin?” diye ancak sorabiliyor Gizem karşısındaki kara silüet göğüs uçlarını öpmeye eğilirken.
- “Konuşma Gizem, soru sorma!” diyerek karşılıyor onu adam, despot bir sesle. Ve sutyeninden fırlamış göğüs uçlarını hafifçe yalayarak emmeye başlıyor. Gizem ağzını açıyor konuşmak için ama sesler bir anda, inlemelere dönüşüyor. Sıcak dilin göğüs uçlarında dolaşması, karnını yağmurla birlikte dolanması...gözlerini kapatıyor Gizem. “Neden bu kadar geç kaldın?”. Yinelemek istiyor ama nafiye. Adam sessizlikle de olsa, despot emir cümlelerini tekrarlıyor karanlığın içinde siyah harflerle ve siyah konuşma balonlarıyla. Susuyor Gizem, anın tadını çıkarmak istercesine, adamın başını tekrar yüzüne çekiyor. Öpmeye devam ediyor. Gözlerini görebilse keşke, göremiyor, sadece sesi. Ve yağmurun kesilmeyen gürültüsü içinde etten çıkan sesler. “Üşüdüm ben Oktay” diyor hafif, incecik bir tonda. “Üşüdüm ben Oktay”.

Site sakinleri, tekrarlayan anlarına son veriyorlar bu saniyede. Bay T. sigarasını yakıp bir nefes aldıktan sonra, bir daha hiç geri dönmek istercesine salona doğru yürüyor. Bu arada Bayan A. da deri ceketini çıkarıp, kazağını ve eteğini çıkarıyor. Ve üzerine siyah eşofmanlarını giymek için, ellerinde pantolon ve kazak ve deri ceketle, gar dolaba yöneliyor. Kuklalar canlanıyorlar apartmanlarda. Ve birbirlerinden *apart* yaşayan bu *insanlar*, tekrar eski uzaklıklarına ve duvarlarına kavuşuyorlar. Gizem, Oktay’ın omzuna yığılıyor ve yağmur hiç dinmiyor.

II. BÖLÜM

“Yeğenine uzun süre tahammül ettik Ebu Talib. Bugün ona seçenekler sunacağız.”

Çağrı Filminden

“Özgürlük, hâlâ gelecekte yer alan eylemlerin bilinmemesinin imkansızlığında yatıyor”

Philip Kerr *Felsefi Bir Soruşturma*

“Her derin tecrübe fizyoloji terimleriyle dile gelir.”
Cioran, Burukluk

BİRKAÇ AY SONRA

"You make me sick
Because I adore you so"
[beni hasta ediyorsun
çünkü sana öylesine tapıyorum ki]

Muse/Space Dementia

Gizem ve Oktay birlikte yaşamaya başlarlar. Süleyman'ın çalıştığı bölüm tamamen kapatılır ve bu bölümdeki herkes işten çıkarılır. Ofis ilaçlanır ve tecrit edilir. Gizem ilaçlarını bırakmıştır. Oktay ne Mine'yi ne de bir başkasını hatırlar. Sanki dezenfektan tüm belleklerini Ofis'i temizlediği gibi temizlemiştir. Günler böyle geçer. Yeni bir eve taşınırlar. Evlenmek akıllarından bile geçmez. Oktay iş aramaz. Gizem de. Birkaç zaman böyle idare edeceklerdir. Fakat birkaç hafta sonra Gizem tekrar işe girer. Kendilerini tüketmişlerdir artık, belki de bu yüzden birbirlerine müptelâ hale gelirler..Ama hangi uyuşturucu sonsuza kadar uyuşturur ki..hele böyle birbirlerinin yaraları üzerine karşısındakinin kabuklarını kapatanları..kan uyumsuzluğu bir süre sonra baş gösterecektir. Gizem, bambaşka bir kadın olmuştur. Oktay sinmiş, Gizem'in yaralarını özveri ile kapattıktan sonra, bu "iyileşmenin" yan etkilerini kendinde görmeye başlamıştır bile... Gizem artık küstahça konuşuyor, tam bir *zengin kızı* gibi davranıyor, Oktay'ın tüm kutsal saydığı şeylere küfürler sallıyor, bir zamanlar kendisinin bile nefret ettiği kadınlarından birine dönüşüyordu. Saflığını kaybettiğini kendisi de biliyor, ama gücünün şehvetine vardıkça, bunu pek umursamıyordu. İlk günlerin o itaatkar ve her sözünü tartan kadın, artık Oktay'la uzun tartışmalara giriyor ve kazanmanın, kaybetmenin pek önemli olmadığı ağız dalaşlarından tüm vahşiliği ile çıkıyordu. Unutmak onu güçlü kılarken, Oktay belleksizliğin, geçmişsizliğin ve Gizem'in katı mutluluğunun arasında günden güne başka biri oluyor, kimi zaman gizlice Gizem'in ilaçlarına saldırıyordu. Gizem geçmişin tüm ağdalı dertlerini Oktay'ın üzerine yumurtlamış gibiydi. Kraliçe arı edasıyla onun etrafında dolanıyor, hatta onun, "şu eski aşklarını" unutması için elinden gelen her türlü baskıyı sinsice yapıyordu. Gidip, kıskandığını bile bile eski erkek arkadaşlarıyla buluşuyordu, türlü dolaplarla evden ayrılıyor, yalan söylemekten zevk alıyordu. Peki ya o kız nereye gitmişti? Oktay bunu merak etmiyordu artık. İlk çarpıştıkları günün buruk tadı içinde bile bulamıyordu Gizem'i. Ayrılmıyorlardı. Oktay haklı mıydı? Efendi-köle diyalektiği içinde mi bulunmalıydı ya da 1 ve 0 üzerinden mi kavranmalıydı aşk. Kendisi kaşınmıştı. Bunu biliyordu. Artık anlıyordu. Arzunun kurallarına göre oynamak güzeldi. Çaresiz, tükenmiş Gizem, artık Oktay'ın tutkusundan besleniyordu. Günbegün tüketiyordu Oktay'ı. Her gün sabrı deneniyor, her gün yumruğu sıkılmış dolaşıyordu evde. Gizem işten geliyor, sonra giyinip çıkıyor, gecenin bir vaktinde dönüyordu ya da bazen geri gelmiyordu. Oktay artık tepkisizleşiyordu olan bitene. Evde kitap okuyor, müzik dinliyordu. Gizem, gizeminden bir sürü şey kaybetmişti artık. Peki bu değişim nedendi? Gizem'in bu "iyileşmesi" neden kâbusa dönmüştü? İlk birkaç hafta, Oktay o kadar gayret etti ki sevmek için onu. Karşısında duran sevgisizlik yumağından, bunu dokumak için miydi onca çaba? (Nedendi? Ah, o bitmez tükenmez şehvet açlığı, Gizem'in bedeninin karşı konulmaz çiğliği...) O,

kâbus dolu gecelerde, Gizem, küçük bir kız gibi, ona esirgenen tüm şefkati, Oktay'ın damarlarından çekiyor ve zavallı Oktay belki de safça, ilk kez kaybetmeyeceğini düşünüyordu. Ona masallar okuyor, geceler boyu neredeyse kucağında uyutuyor, hiç hoşlanmasa da, onunla türlü bayağılıklarla dolu arkadaş toplantılarına katılıyor, nefret ettiği zengin insanların hayatlarına ve dertlerine Gizem'le ortak oluyordu. "Güçlü olacaksın Gizem" diyordu. "Bizler roman kahramanları değiliz. Arzumuzun dipsiz çukurunda dolaşıyoruz, güçlü olacaksın. Kırılmayacaksın. Senden daha değerli ne var? Bu ilaçları bırak artık. Bu aptal insanlar, bu saçma sapan buluşmalar..." Gizem'in kafasında çekiç gibi patlıyordu bunlar. Oktay ona oyunlardan, ilişkilerden, iliklerine kadar basitlikle dolu erkek ve kadınlardan bahsediyordu, kitaplar, yazılar, araştırmalar, haberler, diziler, filmler. Bazen sırf o anlasın diye saatlerce, Esquire'dan kestiği bir makaleyi alaya alıyor, üniversite yıllarından kalma sözdizimi ile "erdemden", "yaşamak"tan, "varolmak"tan falan bahsediyordu. Gizem, pek anlamıyordu bunları ama yine de heyecanlanıyordu. Fakat gizlice kadın dergileri ve film kareleri aklını dolduruyordu; tavırlar, sözler, cevaplar, tamamen mamulleşmiş bir güç. Ve Oktay bu gücün altında ezileceğini hiç hesap etmiyordu. Gizem'i terk edip gidebileceğini bile bile, ondaki bu "iyileşmenin" tadına kanıyordu. Oysa ne baba şefkati geri geliyor ya da Gizem kendisini bunun üzerinden aşırabiliyordu, ne de Oktay, sevgili olabiliyordu Gizem'e. Gizem, kendindeki boşluğu Oktay'la dolduruyordu ve öyle iyi öğrenmişti ki söylenenleri, Oktay'daki boşluğu doldurmak bile istemiyordu. Önce kin duymayı öğrenen küçük bir kız çocuğu gibiydi. Elbette böyle sürmeyecekti. Gizem hesaplar yapıyor, iğnelerini saplıyor ve sonra aşkın dehlizlerini gösteriyordu Oktay'a. Roller değişmişti. Başlarda Oktay buna katlandı. Aldatılmak çok da önemli değildi. Gizem, bazen, geceleri uyurken, sıcacık bedenini Oktay'a yaklaştıırıyor, mırıldanır gibi "seni seviyorum" ya da "beni bırakma" ya da "sarılır mısın bana" ya da "bugün seni çok çok özledim" gibi laflar geveliyor, zavallı Oktay, bu mırıldanmaların, dipteki gizli Gizem'in bir işareti sayıyor ve sabah mutlu uyanıyordu. Bazen ipler geriliyor, tam da kopma noktasına geliyordu. Oktay gitmek istiyor fakat bırakmıyordu kadın. Bu nasıl bir şeydi? Kapıyı kilitliyor, anahtarları klozete fırlatıyor ya da saatlerce bağırarak ağlıyordu böyle zamanlarda Gizem. Oktay, kanıyor ve kalıyordu. Ama uzun sürmeyecekti. Sürmedi de.

“Sorulardan ve sorguculardan nefret ediyorum;
Yalan söylemeden söylenebilecek o kadar az şey var ki.
“Beni bağışlıyor musun?” Sevgili bayan, şimdiye kadar,
bağışlamanın ne anlama geldiğini keşfetmeden yaşadım.

“Yine eskisi gibiyiz, değil mi?” Niçin,
nasıl olabilir bu? Baştan sonra farklı; ancak
yine de benim yüreğten sevdiğim
dostumsun. “Beni anlıyor musun?” Tanrı bilir;
kabul etmeliyim ki bu imkansız”

R.L. Stevenson, Thruth of Intercourse

Oktay odanın en köşesinde duran kitaplara bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade bulunmayan, sadece gözleri şişmiş ve makyajı artık -ne Channel ne de Vakko/Katia ya da Yves Saint Lauren olmayan makyaj- silik ve ıslak bir renk karmaşası içindeki Gizem de dağınık yatağın ortasında, sırtını duvara yaslamış bekliyordu. Sessizlik bozulabilirdi, bozulmadı. Sonra Oktay kitaplara doğru yürüdü. Kitapların durduğu rafa gitmek için yatağın kenarından ve huzmeleri ile odayı dolduran bir pencere güneşin önünden geçmesi gerekiyordu. Oda 4x5 boyutlarında sarı renkli kâğıtları ile sigara dumanını çağrıştıran duvarları, ortada hâlâ kadını üzerinde tutan yatağı, kitaplar dolusu rafları ve az önce duvara, kadının kafasının çok yakınına çarpan **Şibumi** kitabının dağılmış parçalarının durduğu halı ile bütünlüksüzlüğün kendisi idi. Oda artık şeylerin ve şeyleşmelerin kâbesi gibi iki kişinin saçma ritüelini barındırıyordu, diğer tüm eşyalarla birlikte. Oda aşkın bittiği yer miydi? Bu tuhaf soru adamın aklına geldiğinde, parmakları ile kitaplarının sırtları üzerinde bir keşfe çıkmış gibiydi. İşte şu yayınevinin kitapları, işte bir başkası...hepsi saçma ve tanımlanamayan bir düzensizlik içinde rafları doldurmuştu. Oktay, dikkatli dikkatli baktı kitaplarına. “Mesela şu Ulysses” dedi içinden, kitapçada onu gördüğümde ne kadar alımlıydı. El değmemiş, ciltli, sarı kâğıt üzerindeki parlaklığı, ilk açtığımda gözlerimi alıyordu. Oysa şimdi onu satın aldığım pahalı kitapçının raflarına benzeyen bir raf sistemi içinde benim odamda duruyor, hem de kirlenmiş, yıpranmış halde, oradan oraya taşınmaktan. Oldukça zorlanmıştı onu nereye koyacağı konusunda, çünkü mesela kalın kitaplar bölümüne koyabilirdi, mesela ciltli kitaplar arasına koyabilirdi, rafın en üstüne onunla aynı boyda olan diğer kısma ya da romanların arasına ya da o yayınevinin diğer kitaplarının arasına. Uzun süre kitabı, alımından dolayı koyacak bir yer bulamadı. Sonra birkaç kısa okumadan sonra bıraktığı yerde unuttu. Masayı toparlarken eline alıp bir keresinde Tutunamayanların yanına koydu, sonra oradan aldı YKY kitaplarının arasına, sonra yukarı bir yerlere...En sonunda şimdi önünde durduğu alt rafın en başına yerleştirdi kitabı. Kitabın "Ulysses" yazan sırtında parmağını dolaştırmaya devam etti. Ulysses'i basan yerli ve yabancı yayınevlerinin logolarına göz attı ve en güzel tasarımın hangisi olduğuna orada, tek kişilik juri olan kendi kendine karar verdi. İçeriği

hakkında hiç düşünmedi. Zaten okumadığı sadece şöyle bir göz attığı için ne Bloom'dan ne de Stephen Dedalus'tan haberi vardı. Sadece cenazeye giderken birkaç adamın konuşma sahnesi aklında kalmıştı, (galiba arabanın içinde), bir de sabah traş olunan bölüm. Bunun dışında sadece kitabın sarı sayfaları, birinci hamur kağıda olan baskısı, özenle hazırlanmış iki önsöz vardı aklında. Bu arada kadın oturuş şeklini değiştirmeden duruyordu hâlâ yatağın üzerinde. Oturuş şeklini değiştirmede, çünkü gözlerini kapattığı andan beri sadece ve sadece sanki tam tavana yerleştirilmiş bir kameraymış gibi kendine bakıyordu. En çok merak ettiği buydu. Nasıl görünüyordu? Birkaç dakikalık durağan geçen süreden sonra bu duruşunun iyi olduğunu düşündü. Ama neye göre iyi? İşte buna karar veremiyordu bir türlü. Ağlayan, korkmuş ve suçlu bir kadın oturuşu muydu bu? Eğer öyle ise elinden gelen en iyisi buydu. Gözlerinden makyajı akar vaziyette, dudakları kurumuş ve birbirine yapışmış, üzgün yüzünde her türlü suçlu kabul etmiş ifadesi ile yatağın ortasında, güzel ayaklarını birleştirmiş oturuyordu. Birden telefon çaldı.

Oktay önce açmak istemedi. Kızgınlığın verdiği suskunluğun bozulması için hiç de iyi bir ilk hareket değildi bu. İlk sözü onun söylemesi gerekiyordu. Ama gözleri birden telefonun yanında duran deftere takıldı. Sonra masanın altında, telefonun hemen çaprazında, yerde, bir defter daha. Yıpranmış ve eskimiş deri cildi ile ucuz bir ajandadan bozma günlüğü. Telefona doğru hamle yaptığında defteri ilk nerede aldığını düşünüyordu. "Efendim?" diyerek açtı telefonu ve ahizeyi ağzına dayadı. Arayan kalabalığın arasında bağırarak sesini duyurmaya çalışıyordu: "Abi aradığınız CDler bugün geldi. Hani grubunun. Ancak size söylediğim fiyattan biraz daha...". İlgi ile dinliyordu Oktay. Kelimeleri birleştirmeden sadece koca bir balonun içine doldurmaya çalışan bir makine gibi çalışıyordu kafası ve kulakları. "Abi bu Hindistan'dan geliyor." Hangi soruya karşılık söyledi bunu? "Yok yok kesin orijinal. Kitapçıklı falan...", "Valla Hindistan'daki Z. şirketinin orijinal malı abi.", "150 sterlin kadar". "Tabi tabi istediğin gibi kutulu.", "Ne zaman istersen gel al abi.", "Ben şimdi Gümrükteyim, birkaç saat içinde olurum dükkanda." Onun söylediklerinin birazı duvarlara kadar gidebildi, büyük çoğunluğu ahizenin bakalit yüzüne çarptı ve bakır tellerin arasında ışık hızı ile iletildi. Cdleri düşündü Oktay, sonra kaşla göz arasında çekmecesinden büyük bir broşür çıkardı. Aradığını buldu ve şimdi uzun süredir peşinde olduğu ve sadece hayal ettiği o kalın ve tahtadan yapılmış CD kutusu ile P....S grubunun özel olarak piyasaya sürülen ve sadece Hindistan'da satışa sunulan, ne internet üzerinde, ne de başka bir yolla edinilebilecek, sadece ve sadece şirketin kendi dükkanından alınabilecek ve sınırlı sayıda basılan diskleri düşündü. Katalogda grubun son 10 yılda çıkardığı tüm albümlerin, videoların ve belgesel nitelikli görüntülerin, konserlerin yer aldığı yazıyordu. Hiç kuşku yoktu buna Oktay sevinmişti. Hem de çok. Telefonu kapattı. Telefon konuşması sırasında, Gizem asla vaziyetini değiştirmemiş ve hatta burnundan akan sümükleri bile temizlememişti. Dudağının kenarına yerleşmiş o ılık sıvı, en azından yaşadığının belirtisi olarak, onu ne kadar rahatsız etse de orada durmak zorundaydı. Telefon konuşmasına kulak kabartmış, her nedense bir türlü sevmeyemediği "P....S" grubunun az bulunan CDlerinin Oktay'ın eline geçecek olmasına da aldırmış etmedi. Kakası gelmişti Gizem'in. Bu ayrılık ritüelinin en sıkıcı kısmına gelinmişti şimdi. Oktay ne diyecekti kelime kelime biliyor olmaktan nefret etti. Sonra hangisinin ısrar edeceğini bilemeyeceği için, biraz endişelendi. Oturuşunu değiştirmede için de hayıflandı kendi kendine. Balkon kapısından gelen rüzgar, kakasını getirmişti. Ve Oktay evdeki alafranga tuvaletleri söktürmüştü. Alaturka! "Her şey alaturka!" demek istedi, diyemedi. Bacaklarını sallamaya başladı. Bacakları ritimsiz bir şekilde sallanırken, gözlerindeki son damlalarda dizlerini arşınılıyordu. Pantolonuna baktı. Mavi ona yakışır. Hem makyaj da yapmamıştı bugün. Belli belirsiz, biraz far, biraz göz kalemi, bir fondöten, biraz ruj, hepsinden biraz. Sonra kafasında kura kura ve yaptığı hatayı telafi etmek için sabahın köründe uyandırmıştı Oktay'ı. Tazmin isteği doğuruyorsun insanda derdi hep Oktay onun için. Tazmin edecekti bu sefer Oktay.

Aşklarının tüm sorumluluğunu diğer kadınlara, aslında sadece kadınlara yüklemekle suçlardı hep Gizem onu. Bu ne kadar doğrudu? Yaşadıkları bir aşk değildi. İlk günden beri biliyordu bunu Gizem. Üzerine gittiğinizde gölgenizin şeklini alan bir yaratık gibiydi Gizem. Aşkla yakından uzaktan ne ilgisi olabilirdi? İşte bunu denemek için ilk gecelerinde birbirlerine türlü iltifatlar, türlü işkenceler edip, birbirlerine bir aşk alanı açmışlar ve bu alanın içine girip oturuvermişlerdi. Zor kadın yoktu, uyuz adam yoktu, ukalalık etmek yoktu, sadece göz kamaştıran bir ilgi ve göz karartan bir şehvet...Oktay Gizem'e doğru döndü. Sigarasını aldı. Koltuğa oturdu. Usul usul sigarasını yaktı. Bir nefes çekti. Bir nefes daha. Sonra bir nefes daha. Bir sürü nefesten sonra Gizem'e baktı. "Bok mu vardı?" diye sordu. Sonra tekrar kendi içinde tekrarladı. "Bok mu vardı Gizem!". Ses tonunu sertleştirdikçe Gizem'in gözleri sulanıyor ve bağırsakları sanki daha fazla çalışıyordu. Oktay Gizem'in hiç umursamadığı cümlelerinde bolca kadın isimleri ve tavır analizleri saydı döktü. Gizem'in kafasını dizlerine gömdüğünü gördükçe, ağlaması daha da şiddetlendikçe sakinleşti. Tazmin ediyordu ve bundan memnundu. Ama evden çıkması gerekti. Çıkıp şu aptal CDleri alması gerekti. Sonra Gizem'in kakası gelmişti ve sabahtan beri ağlıyordu. Ne olmuştu işte. Başka biri ile yemeğe çıkmıştı ve Oktay'a yalan söylemişti (yüzüncü kez). Ne vardı bunda? Oktay'a göre, sadakatsizlik, sorunlar, iletişimsizlik, güvensizlik ve yalan vardı. Gizem'in tarafında ise zorunluluk, yanlış anlama ve amor fati vardı. Azarlandıkça ağlıyor, ağzından belli belirsiz "beni bırakma" falan gibi laflar çıkıyordu. Ya da bırak da tuvalete gideyim Allahın belası. Biliyordu ayağa kalksa, kesin daha da uzun sürecekti konuşma. Hiç kıpırdamadı.

Bu sahneler defalarca tekrarlandı. Her seferinde iki taraf daha da ilgisizleşiyordu. Oktay, Gizem'in kendisine cevap vermemesine ya da herhangi bir şekilde umursamamasına çılgınlar gibi tepki gösteriyordu. Böyle olduğunda çekip gitmek için kapıya yöneliyor fakat bu kez de Gizem, yerlere kadar kapanıp "gitme" diye yalvarıyordu. Birbirlerini duymuyorlardı bile. Konu neydi? Neden kavga ediyorlardı? Az sonra Gizem çırılçıplak kalacak sonra da hayvanlar gibi sevişeceklerdi. Gerilim artıyor, Oktay kurtulmak istese de, bunu yapamıyordu. Birkaç kez tokat bile attı. Ama sonra delice birbirlerine sarılıyorlar, saatlerce oturup ağlıyorlar, itiraflar, yakınmalar, umutlarla, kendi geleceklerini, bu dipsiz şimdiki zaman içinde mühürleyip duruyorlardı. Bu uzun sürmeyecekti elbet. Sürmedi de..

ASLINDA HEPİMİZ NEFRET EDERİZ KENTTEN

“İster beğenin, ister beğenmeyin, kent sizi kendisini yeniden yaratmaya, içinde yaşayabileceğiniz bir kalıba dökmeye davet eder. Kendinizi de. Kim olduğunuza bir karar verin, kent çevrenizde yine sabit bir biçim alacaktır. Onun ne olduğuna bir karar verin, bir nirengi noktasına göre çizilmiş bir harita gibi, sizin kimliğiniz ortaya çıkacaktır. Köylerden ve küçük kasabalardan farklı olarak, doğrulabilir olmak, kentlerin doğasından gelir. Onları kendi hakkımızdaki fikirlerimizle yoğururuz; biz onlara kendi kişisel biçimimizi dayattığımızda gösterdikleri dirençle onlar da bu kez bizi biçimlendirirler. Bu anlamda, bana öyle geliyor ki, kentte yaşamak bir sanattır. Kentsel yaşamın sürekli yaratıcı oyununda insan ile madde arasındaki özel ilişkiyi betimlemek de sanatın, üslubun sözlüğüne ihtiyaç vardır. Hayal ettiğimiz biçimiyle kent, yanılsamaların, efsanelerin, özlemlerin, karabasanların yumuşak kenti, haritalarda ve istatistiklerde, kentsel sosyoloji, demografi ve mimari monografilerinde varolan katı kent kadar, hatta belki daha da fazla, gerçektir.”

(Jonathan Raban, *Soft City*)

Oktaç’ın aklı her zaman kentin dışındaydı. Ya da kentin içinde korumalı bir bölgede. Böyle bir alan aradı yıllar boyunca. Olmadığına, kentin çeperleri içinde böyle bir alan olmadığına da inanmak zorunda kaldı en sonunda. Ama, elektriğin olmadığı, faturaların birikmediği ve sokağa çıktığında asfalta ayağının dokunmayacağı, her yerin çimenle ve bir sürü isimsiz –ki çiçekleri bile o adlandıracaktı- bitki ile kaplı olduğu bir yer hayal ediyordu, hâlâ, umutsuzca. Bu yer *öteyerd*, ütopyaydı, olmayan ülkeydi...Çünkü kentte doğmuşsanız, tüm benliğinizle çelik ve betondan dikilmiş herhangi bir apartmanın temeline bağlıdır yüreğiniz. Böyle diyordu Gizem hep.

Bütün ruh patolojiniz, o temelin ankastre hesapları gibi çetrefilli ve hep doğanın ve Zaman’ın etkilerine olanca korumalı değişkenlerle doludur. Ve bu kentte, her apartman dairesi, her yapı, her köprü, her ofis, her iş hanı, bir süreksizlik hesabı üzerinden dikilmişti. İstanbul’un sorunu *hiç bitmeyecek olanla, her gün tükenen*, arasındaki dengeyi artık kaybetmiş olmasında yatıyordu, ona göre. Ardı ardına, yıkılan eski yüzlü binalarla, eşi benzeri görülmemiş modernlikte ve boyutlarda, devasa, kocaman, gökdelenler² arasındaki orantısızlık işte...

² Gökdelen saçmadır, kenti çeperleri dışında hiçbir şey kafasını kaldırıp da, gökyüzüne bakamaz. Gökdelen ancak ve ancak bir tıkaçtır.

Sarnıç ile kuvarksiyel kablolama sistem kutusu arasındaki işlev orantısızlığı. Her cisim, her yapı, her insan (sonuçta) kentin süreksizliklerini sürdürüyordu.

İşin özünde, Oktay'ın anlamadığı, Dün'ün yıkılması ve bununla ilgisiz bir yerde, bir şekilde, sıfırdan ve bambaşka şekillerde yarının oluşmasıydı.

Bu tüm zaman hesaplarını altüst ediyordu. Ancak betonun ve çeliğin yapı esaslarına uygundu yaşamın “dinamikleri”. Oktay Beethoven’i anlamakla gurur duyar her zaman, ama onun gerçekliğinden de şüphe etmeye başlamıştı bu düşünceler, bu karmaşık ve sabit kent örgüsü içinde. Beethoven’in yaşadığı evrenle bütünleşmek isterdi. Çünkü onun ölümsüz aşkına baktıkça, anlatılanla gerçek yaşam arasında duran sanat yapıtının, işte bu saydığı tüm hesaplardan, tüm süreksizlik anlarından başka bir yerde durduğunu düşünürdü. Arabasının lastiği çamura saplanmış ve sevgilisi ile buluşmaya geç kalan genç aşığın, notalara geçirilirken ki biçimöteliği, kalıpsızlığı, amorfluğu, notaları dinleyenin kafasında, kulağında şekillenmesi içindir. Oysa, kentte, her şey ya da her bir cisim, metafor, kurgu, duygu insan, kendi ruhunun biçimindedir. Ve bu ruhu, tıpkı kuvarksiyel kablolarının sevimsizliği –renkli sevimsizliği- gibi, işte evet aynan böyle, tatsızdır. (Sağırlaşmış bir bedenle, sağırlandırılmış diğer bedenler arasındaki trajedik arya. Notalar arasında kendini aşarak, biçimsizliği ile coşkunun sınırlarına saldıran, bütünleşemediği için babasından dayak yiyen küçük bir yüreğin, sağır da olsa, içinden duyabildiği her şey ve içinden o darp izlerine rağmen çıkardığı tutku. Bütünleşmiyorum demektir, itiraz ediyorum ve iptal ediyorum demektir Beethoven ve 9. senfoni. Ve buna rağmen, neden 9. senfoni çalarken heyecanlanır Süleyman Demirel? GAP’ta hangi çılgılık o beton duvarların arasından kendini uçurabilir?)

...Tıpkı sağır, sağırlandırılmışlar arasındaki o hazin konuşma gibi.

HER ZAMAN SENİN HER ZAMAN BENİM HER ZAMAN BİZİM

“can you change the fact that you are not wholly mine, I not wholly thine”

Beethoven’in Ölümsüz Aşk’ına mektuptan

“Başkasının cennetinde mahkûm...” dedi Oktay, kalın bir krem peynir tabakası ile kaplanmış kepekli ekmeği ağzına götürürken. Gecenin dördünde, yatak odasının ortasına kurduğu ufak kahvaltı tepsisine gözlerini diktiğinde, aynı cümleyi tekrarlamak istemedi. Fakat bir dilim daha? Bu lezzetli Bozüyük peynirine oldum olası direnç gösterememişti. Gizem’in kepekli ekmek yığınının kaptığı, yarım somunla, bir şişe iyi şarap. Ekmeğin son parçasını da peynirle kapladı, bıçağın üzerindeki tuhaf lekelerle aldırış etmedi bile, ekşi şarap kokusunu genzine çekti. Parçayı, ağzına götürüp, yavaş yavaş çiğnemeye başladı. Birkaç bin çene ve yüz kası, gevşeyip, kasılıyordu. Sonra bir yudum şarap. Artık doymuştu.

İyice tombullaşan göbeğine aldırış ettiği yoktu. O, iri, yağ tabakasına kutsal bir şeymiş gibi de bakıyordu bazen. Odadan elinde tepsisi ile çıktı. Uzun ve karanlık koridor boyunca

ilerledi. Bütün odaların ışıkları açıktı. Gizem olsa hepsini kapatır, iki kere kontrol eder, sonra da gecenin o saatinde, ufal el süpürgesi ile yerdeki kırıntıları süpürürdü.

Ama artık Gizem yoktu.

Oktay mutfağın da ışıklarını açık bıraktı, yeni bir şişe şarap alarak, salona geçti. “bilmem ne dekor” markalı, yerli bir firmanın, modern çizgili mobilyalarının ve fiyatları aşağı yukarı bir memurun emekli ikramiyesine denk gelen vitrinlerin, koltukların hemen yanına oturdu. Şişeyi yere bıraktı. Başka bir memurun bir maaşı ile ancak aylık taksitlerini karşılayabileceği, “**Techniks**” müzik setine baktı. (o kadar paraya değerdi, çünkü gerçekten çılgınları bile bastırıyordu bu plastik ve elektrik karması ucube).Uyku, şarapla bir kovalamacaya başlamıştı. Kovaladıkları şeyi bulduklarından emin olana kadar Oktay’ı esneteceklerdi. Gözleri yarı kapalı, bir koala gibiydi şimdi Oktay. Gizem’in notu, büyük masanın üzerinde duruyordu (“yeni bir bıçak al, evdeki iyice yıpranmış, geçen gün peynir keserken az daha yaralıyordum kendimi” ve evle ilgili diğer alışveriş malzemeleri listesi..) . ve hâlâ çok bitkindi Oktay.

Gizem artık yoktu ve kırıntılar yatak odasına doğru yönlendirmişti tüm haşaratı. Ve Oktay başkasının cennetinde mahkûmdu. Her şey böyle sonlanacaktı, evet tam da bu şekilde. Mavi atlas yorganları üç gün önce eskicinin birine birkaç dergi karşılığında satmıştı. O pahalı yorganlar karşılığında aldığı eski sol dergileri (isimlerini bile hatırlamıyordu şimdi) arşivcilik delisi bir arkadaşına vermişti. Bir roman mı yazıyormuş, neymiş? Oktay, oldum olası hiç hoşlanmadı romandan ve romancılardan. (Ona göre romancı, roman okuyan kişiydi, roman yazansa artık mevcut değildi, hele Cervantes öldükten sonra...hiç!) bunları aklından sıra ile geçirirken uyuya kaldı. Büyük salonun penceresinden Çamlıca tepesi, tüm iğrençliği ile ona bakıyordu. Bu manzaranın iğrenç olduğuna Gizem ikna etmişti onu. Yeni yeni dikilen televizyon ve radyo vericileri ile, büyük ıssız kel bir başı hatırlatıyordu, en azından böyle söylüyordu Gizem. Asıl neden ise elbette bambaşkaydı. Çünkü “Çamlıca’da lüks bir villada oturuyordu, o kadın...” diye başlayan Oktay, ilişkilerinin nekahet dönemlerini bin bir sancı ile geçirtmişti Gizem’e. Adlarını bile hatırlamıyordu Oktay artık, isimleri gibi yüzleri, tenleri, dudakları, öpüşleri...hiçbir şey kalmamıştı onlardan, “o” kadınlardan Gizem’in sondajları sonrasında...

“yeni bir bıçak al, evdeki iyice yıpranmış, geçen gün peynir keserken az daha yaralıyordum kendimi”

artık Gizem yoktu.

Ama bunlar, tüm bu hikayeler bekleyebilir. Oktay, sabahın ilk ışıklarını göremedi. Alarm arka arkaya “Fenerbahçe” marşını çalıyordu. Kapıcının zile dördüncü basışında –ki uzun bir dokunuştı bu- Oktay gözlerini açtı. Ağzından çıkan salyaları sildi ve yana devrilmiş şarap şişesini kaldırdı. Ayağa kalktı. Gizem yoktu. Yatağında değil miydi?. Kapıcı Ahmet Efendi’ye “iki ekmek bir gazete” derken gözleri hâlâ kapalıydı, tıpkı kapıcının suratına bu emirden sonra patlayan çelik dökme kapı gibi. Evin ışıkları hâlâ yanıyordu. Tuvalet gitti, işedi. Arkasında dişlerini fırçalayan kadını aradı kulakları. En azından sesini, ya da lavaboya eğilmiş sanki çok utanılacak bir şey yapıyormuş gibi, olanca gizlilikle beyaz köpüklü ağzını yıkarken, tükürürkenki gürültüleri. Son birkaç damla sidiğin düştüğü yere dikkat etmedi. Ellerini, yüzünü yıkadı. Aynaya bakmadı. Salona geçti, yatak odasındaki kırıntılar umurunda değildi. Gizem? Binlerce kişinin yaptığı şekilde işine gitmek için hazırlandı. Yatak odasına daldı ve giyindi. Ceketini koluna aldı ve çantasını aradı gözleri.

“Aslında Gizem hiç olmamıştı” dedi kendine ve “o” sabun markasına okkalı bir küfür salladı. Çantasına uzanırken fark ettiği kan lekeleri yüzündendi bu küfür. Sonra aynen şunları söyledi, tam bir bilinçle, daha çok suçunu reddeden bir çocuk gibi:

“evet, Gizem yok artık. Olmamış olmasını isterdim, hepimiz isteriz. Ne yazık ki birkaç saniye delirme hakkım vardı, onu da..” cümlesini tamamladı tamamlamasına ama bu bir sır olarak kalsın. Kapıcı, şaşkın gözlerinde ve hafızasında kanlı gömleğin ve ellerin yanına “iki eklemek” komutunu yerleştirdikten hemen sonra polisi aradı. Bu arada Oktay sonradan, hapishaneye girmeden önce, avukatı karşısında da kullanacağı soğuk kanlı ifade ile uzun bir konuşma yaptı, yatak odasında, Gizem’in kesik başı karşısında. Yeni bir bıçak elbette almıştı...bugün günlerden ne, bugün günlerden 14 Şubat!

AŞK EHLİ YA DA SON 4 Sigara ile bir 14 Şubat Şehitleri Monografisi:

Who can describe the charm of love? That conviction that we have found the being who was destined by nature to be ours, that sudden illumination of life, that new value attaching to the slightest circumstances, those swift hours, the details of which elude us in retrospect through their very sweetness, leaving in our mind only a long trail of happiness; that playful gaiety which occasionally mingles for no reason with our general feeling of tenderness; in our love's presence such pleasure, in her absence such hope; such aloofness to all vulgar cares, such feeling of superiority towards all our surroundings and of certainty that, on the plane on which we are living, society can no longer touch us; and that mutual understanding which divines each thought and responds to each emotion-the charm of love! Those who have known the charm of love cannot describe it!

benjamin constant/adolphe

"*Lets go You And I*". Başka türlü nasıl başlanabilirdi ben de bilmiyorum. Yani "*Lets Go you and I*", "*akşam gelip göğün üstüne serilince/Ameliyat masasında baygın bir hasta gibi..*" Viktoryen bir romanstan, 20. yüzyıl tam ortasına nasıl düşüyorsa Mr. Proofrock'un Aşk Türküsü, işte şimdi biz de Kays ve Cemil'den, Beyazıt Öztürk'le Çağla Şikel arasında gidip geleceğiz. En azından birinci sigaramda ben bunu yapmaya çalışacağım. "*Vakit senin için de benim için de, hâlâ da hâlâ vakit kararsızlıklar için,*"

Cevabını alamadığım sorulardan biri, çok tuhaf değil tabi ama yine de, "*bana aşık mısın sen bakayım?*" sorusu galiba. Bu soruyu sorabilmek bir yana, bu kadar anlamsız bir soruyu düşünmek de ayrı bir yazı konusu. Cevap genelde olumsuz zaten. Bile bile lades yani. Kent içinde aşk yoktur. Evet birinci sigaranın en acı yerinde bunu söylememem gerekirdi ama

baştan elimi açık edeyim. Bir yanılsamanın eşğinde duruyordum. Ama bu çok açık artık. Bunu iddia etmek bana ne kazandırır? Bana aşık olmadığını söyleyenlerden ve aşık olmadığını söyleyemediklerimden aldığım tuhaf bir hınç mı bu? bilmiyorum açıkçası. Ama fizik terimleri ile konuşmak hiç gerekmezken, aşkın enerji eşğini aşmak için bir ilk hız tahayyül edersek, bu ilk hız hemen, ortaya çıktığı anda, ötekinin elinde, yani aşkın nesne/öznesinin elinde kayboluverir. Zaten bizim aşk dediğimiz, sandığımız şey de bu tüketme gücüdür. Ötesini aramaya ne gerek var. Atlamak isteyen, aşmak isteyen? O bizi tükettikçe aşığız zaten. Yorgunluğun sarhoşluğu aşkın örgütlenmesini engelliyor. Buna karar verdim ben. *"Aşk unutmaz dönmeyeni, eyvah yakıp yıkıp gideni?"* Gizli bir mesaj mı? Bilemeyiz..

Aşkın nesnesi/öznesi tabi ki aşkı bize tattırdığı için maktul konumundadır. Ama genelde faili meçhul bir cinayet tadı da bırakır ki, biz buna bellek diyoruz. Unutamadığımız çektiğimiz acı olur bir süre sonra, onu bize çektiren herhangi bir geçmiş zaman sevgilisine lanetlerimizi sunarken, aklımızdan geçen nedir? Aşk mıdır? Aşkın acı ile bağı, kan ile bağı, kin ile bağı..Aşk terminolojisinin en baba sözcüklerinden biri nefrettir bana göre. Ying yang. İyi kötü. Aşkın nefret aşkı doğurur ve bunu inkar etmek zordur. Yüzyıl oldu yüzünü görmeyeli diyen adam yüz tane yüz görmüştür O asıl yüze benzeyen ve hepsine de aşık olmuştur..Ama..bunu yazamaz. Yalancısıdır yazar.

Aşk terimleri sözlüğü yoktur. Ama bunun içine konulacak maddeler arasında artık çok fazla geniş bir "cinai" terimler alt bölümü de olacaktır. İtiraf edin, öldürüldükçe aşka bağlanıyoruz. İteklendikçe, zaaflarımızın tezahürüdür aşk, kesin! Ama zaaflarımızı da onarmalıdır. Direnç sağlamalıdır. İşte kent içinde aşkın örgütsüz ve alt yapısız hali bundandır. Nesne/özne ilişkilerinde bir efendi köle diyalektiği çıkarmak Hegel'e bok atmak olacaktır belki. Ama madem başladık, ikinci sigara içinde biraz da aşkın felsefi boyutlarına bakalım, sonra antolojilere geçeceğiz..*"Demiyorum, peygamberim ben-Şart değil ya zaten"*

"Önce efendi köle arasındaki o tuhaf ilişkiye benzettim aşkı. Yani tarih'i oluşturan karşıtların kardeşliğinde anlamak ve anlatmak istedim. Acının paylaşılması konusunda parlak fikirlerim ve deneyimlerim de olmadı değil, çünkü aşkın trajikliği acının taraflar tarafından kendi rızalarınca paylaşılmasında yatar. Odak figürün tanımlanabileceğini ve aşkın ona göre konumlanması gerektiğini düşündüm. Ama aşık türlü badireler sonunda aşkına ulaştığında, yani hem ona sahip hem de ondan kurtulmak/kaçmak isteği içinde nasıl olur da sadece şunu anlayabiliyordu: "Sadece aşka sahibim ve onun kölesiyim. Ama hangisine tapmalıyım, onu verdiğime mi yoksa aşkı mı verdiğim için kendime mi yoksa merkeze/çevreye kendimi/onu oturtarak aşka mı?" Soru çetrefilliğini deneyimler içinde kaybediyor. Çünkü aşkın yönlendirilmesi hemen *onu* fark ettiğimizde başlıyor ya da tam tersi. Kadına bakışında beni korku içine düşüren de budur aslında. Yani normal algı düzeyinde konuşmaya gerek varsa, şunu söylemek istiyorum: "Aşk bulunduğu zaman kaybedilen (türlü sebeplerle) şeydir." Bu önermeden yola çıkarak ne elde edebiliriz, eğer deneyimin bana sağladığı tek önerme bu olursa. Elde edeceğimiz aşkın nesne olduğu, olabileceğidir. Fakat herhangi bir nesnenin tersine, onu fark ettiğimizde kendisine beden bulmaya çalışması yüzünden onun yarı-nesne, yarı-özne olduğunu söylemek isterim. Çünkü bir nesne ancak ve ancak kendisidir. Herhangi bir nesne için işlev ne kadar saçma ise, aşk ya da aşık için de diğer bir özne o kadar saçmadır bana göre. Çünkü kullanımı olmayan bir olumsuzluktan bahsediyoruz burada. Aşk'ın (yani geleneksel anlamda bizim, sevişmek öpüşmek gibi cinsel çağrışımlarını da hesaba katarak algıladığımız sevmenin marjinal noktası ve eylemsizliği) nesneleşmesinden bahsetmek gerektiği konusunda artık konuşabiliriz diye düşünüyorum." diye yazmışım..

...yabancı bana. İkinci benlik? Oyuncu yazar? Siktirsin hepsi. Yalanın kamulaşması da başka bir bela işte. Yazarın aşkı, aşkın yazarı..İşte bu ikisi bir noktada birbirine teğet geçen iki parabol ve sonsuza kadar da birleşmeyecekler.

Aşk terimleri sözlüğü olmadığı gibi bir aşk mekanları sözlüğü de yok. Tuhaf geliyor tabi insana, aşkın mekanı? Merak etmiyorum bile, yakında aşk için özel mekanlar tasarlanacak. Ama aşkın yegane mekanları olarak garları ve otogarları söyleyebilirim. Aragon da öyle demez mi? Ah bu şairler olmasa, aşkı kim hatırlatır ya bize?

Ağ var, ağ var sesleri..kadına yaklaşırken duyulan nağme..E tabi deniz kızı girerse insanın düşüncesine, gayrı iflah olmaz. Dolanınca kişi ağa, bir çocuk bile çeker sandala..Ben sandaldan yazıyorum bunları..

Aşk, intihar üçgenine girersek, (üçgen çünkü aşk intihar yenilgi) dik üçgenin bütün kenarlarının birbiri ile çarpıldığında üçüncü kenarı vereceği açıktır. Kent içinde bu matris hep doğru çalışır..Ne yazık ki bir kazanan üçgeni yoktur. Aşk kent içinde hep sona kalan attır. Ona oynamamak lazım..Aşkıni örgütleyemeyen, onu çayıra salanlara selam olsun. Ama çayırdı ne çok hediye dükkanı var, değil mi? Ne çok sevgilim satıcısı, ne çok aşkıim simsarı, ne çok şarkı, ne çok kan..Kürtaj masaları, ne çok isim, ne çok üçüncü adam, ne çok öteki kadın. Elini tutuyorsunuz kadının, kadın elini çekiyor. Üçüncü adamlar giriyor aranızda, Sonra adamın elini tutuyor kadın, adam başka bir öteki kadının kollarında. filmler çekiliyor, evlilik, kitaplar yazıyor adamlar, 19 yaşında gencecik bir kadın intihar ediyor ve biz aşk sanıyoruz. Yeniliyor ve asla tadına bakılmıyor. Gül bahçeleri ne çok çürük kokuyor, vaat edile edile kurtlanmış vajinalar, düşmüş penisler, bölgesini işaretleyen yarı cüce tiyatrocular..ne renkli bir tablo. Bosch'u seviyorum. Ha bir de Eftalya..Hepsi hepsi burada...Bağırıyorum, "benim adım Oktay Deniz, şair/çölde kendine serap bir vaha". Çöl..gidilemeyen. Yolculuk yalan. Edebiyat tarihi, aşkların kanlı pazarı. Daktilo kime yetmez?

İşte bunları söyledikten sonra, son sigarayı yakıyorum. Ve rahat rahat içiyorum..Sevgilerinize iyi bakın, çünkü daha çürümüş başka bir şey göremeyeceksiniz bu kentte. Bu kentte...

Son

1996-2002 İstanbul